

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΜΑΗ 1996 ΑΡ.ΦΥΛ. 256 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΦΟΝΙΑΔΩΝ ΤΗΣ ΜΑΒΗ

Στις 21 Μάρτη συντελέστηκε ένα κραυγαλέο δικαστικό πραξικόπημα με πεντακάθαρους πολιτικές προεκτάσεις. Αναφερόμαστε στη σκανδαλώδη αποφυλάκιση των ηγετών της φασιστικής-εθνικιστικής οργάνωσης ΜΑΒΗ Αναστασούλη-Καρβελά-Κοκαβέση με απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, που πάρθηκε στη βάση της εισήγησης του αντιεισαγγελέα Εφετών Αθηνών Ελ. Πατσή.

Η απόφαση της αποφυλάκισης είναι σκανδαλώδης για δυο λόγους: τόσο για την πραγματική και βαθιά αιτία που την έκανε αναγκαία, όσο και για τη νομική “επιχειρηματολογία” στην οποία στηρίχτηκε και η οποία αποτελεί ένα από τα πιο έωλα κατασκευάσματα των τελευταίων ετών στα δικαστικά χρονικά.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ
Να θυμίσουμε με συντομία τα γεγονότα.

Στις 10 Απρίλη του 1994 μια ομάδα ενόπλων που μιλούσαν ελληνικά μπήκε ντυμένη με στολές παραλλαγής και κουκούλες στο αλβανικό φυλάκιο της Επισκοπής, δολοφόνησε αλβανούς στρατιώτες και πήρε αρκετά αυτόματα “Καλάσνικοφ”. Ήταν ο καιρός που ο σοσιαλφασισμός συγκρούσαν ανοιχτά με τον Μπερίσα και χρησιμοποιούσε όλα τα μέσα για να ασκήσει πίεση στην Αλβανία, ώστε να ενταχτεί στο “ορθόδοξο τόξο”. Τα ελληνικά ΜΜΕ, γνωστά για τη ροπή τους στο ψέμα όταν αφορά σε εθνικιστικά ζητήματα, ξελαρυνγιάστηκαν να φωνάζουν σε όλους τους τόνους ότι το γεγονός ήταν προβοκάτσια των ιδίων των Αλβανών και προσωπικά του Μπερίσα και απέκλειαν να το έχουν σχεδιάσει και εκτελέσει Έλληνες. Στις 19 Μάρτη όμως (και αφού προηγουμένως οι σχέσεις με την Αλβανία είχαν “εξομαλυνθεί”) συνελήφθησαν

στο Δελβινάκι επτά πάνοπλοι έλληνες πολίτες με Καλάσνικοφ, κουκούλες και άλλα αντικείμενα “της δουλειάς” (λασπωμένες στρατιωτικές φόρμες παραλλαγής, ασυρμάτους, κιάλια, παγούρια, πυξίδες, μαχαίρια, πιστόλια, υποπολυβόλα, πυρομαχικά κτλ.) και από τότε άρχισε να ξετυλίγεται το κουβάρι της υπόθεσης. Αποκαλύφθηκαν κι άλλα όπλα θαμμένα στην Παλλήνη, έγιναν κι άλλες συλλήψεις και φάνηκε καθαρά ότι οι δικωτικές αρχές βρίσκονταν μπροστά στην ηγεσία της ΜΑΒΗ, που εντωμεταξύ είχε στείλει στις 6 Οκτώβρη 1994 προκήρυξη και φωτογραφία των αρπαγμένων από το φυλά-

κιο όπλων στην «Ελευθεροτυπία» αναλαμβάνοντας την ευθύνη της δολοφονίας.

Μετά τη σύλληψη όλοι άρχισαν να τα γυρίζουν: Τα ΜΜΕ μιλούσαν πια ανοιχτά για “έλληνες εθνικιστές” που με την ανευθυνότητα και τον τσαμπουκά τους κάνουν ζημιά στην εξωτερική πολιτική της χώρας και άλλα συγκινητικά. Ο ίδιος ο τότε υπουργός Εξωτερικών, ο Παπούλιας, μίλησε για εξάρθρωση της ΜΑΒΗ.

Από τότε μέχρι σήμερα κύλησε πολύ νερό στο ποτάμι: Η “εξομάλυνση” με την Αλβανία δε βγήκε στο σοσιαλφασισμό και τόσο θετική, αφού ο Μπερίσα εί-

ναι σταθερά προσανατολισμένος στη Δύση και στο ΝΑΤΟ και χτυπάει αλύπητα τους σοσιαλφασιστές στη δική του χώρα.

Το κυριότερο όμως είναι ότι ο σοσιαλφασισμός **όχι μόνο δε θέλει να κόψει κάθε σχέση με τους εθνικοφασίστες, αλλά το ακριβώς αντίθετο: τους χρειάζεται για να κάνουν για λογαριασμό του τις “βρώμικες δουλειές”**. Ο σοσιαλφασισμός ποτέ δεν πρέπει να δείχνει ότι είναι αυτός πίσω από τα χτυπήματα. Πάντα θέλει να φορτώνει όλα τα “αμαρτήματα” στους σοβινοφασίστες και μετά ο ίδιος να “περιοιείται τα τραύματα” των χτυπημένων. Θυμηθείτε τι έ-

καναν με την οργάνωσή μας στη σύλληψη και, αργότερα, στη δίκη των συντρόφων μας για την αφήσα του Μακεδονικού: Αφού καλά-καλά ξεσήκωσαν το λαό στα φασιστικά συλλαλητήρια, έστειλαν στη δίκη μας μάρτυρες υπεράσπισης για το “δικαίωμα στην ελευθερία της γνώμης”!

Σήμερα, με τον ολοένα εντεινόμενο αντιτουρκισμό που προωθούν, οι σοσιαλφασίστες χρειάζονται απαραίτητα τους σοβινοφασίστες πολύ περισσότερο απ’ ό,τι στην περίοδο της όξυνσης των ελληνοαλβανικών σχέσεων. Και δεν τους χρειάζονται μόνο για δολοφονικές επιθέσεις τύπου

συνέχεια στη σελ. 7

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ ΟΙ ΚΕΝΤΡΙΣΤΕΣ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ

Τα πράγματα λοιπόν πριν το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ κινούνται σύμφωνα με τις διαθέσεις και τα σχέδια των κεντριστών του Λαλιώτη. Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι ήταν αδύνατο οι ρωσόδουλοι να αποδεχτούν μια μονοκρατορία Σημίτη στην κυβέρνηση και το κόμμα και ότι δε θα υποκύπτανε σε έναν αντίστοιχο εκβιασμό του Σημίτη. Διακινδυνέψαμε μάλιστα την πρόβλεψη ότι αντί για τη λύση της διαρχίας Σημίτη - Τσοχατζόπουλου, που ετοιμάζαν εδώ και μήνες ίσως πετύχαιναν μια διαρχία του Σημίτη με ένα δικό τους, π.χ. τον Αυγερινό.

Φαίνεται ότι βαδίζουμε σ’ αυτό το δρόμο. Ο Σημίτης υποχώρησε στην ανόητη αξίωσή του να είναι και αρχηγός του κόμματος και δέχεται τώρα τη λύση να μείνουν τα πράγματα όπως έχουν, δηλαδή να μην είναι ο Τσοχατζόπουλος αρ-

χηγός του κόμματος. “Όπως έχουν” σημαίνει όμως να είναι γραμματέας της Κ. Επιτροπής ο Σκανδαλίδης, δηλαδή ο Λαλιώτης. Για να έχει μάλιστα μεγαλύτερη κομματική δύναμη ο Γραμματέας της Κ. Επιτροπής, ετοιμάζονται να τον εκλέξουν όχι μόνο από την Κ. Επιτροπή, αλλά από το ίδιο το Συνέδριο (Αυριανή, 10.5.96). Αυτή όμως δεν είναι η κατάσταση “όπως έχει”. Είναι μια διαρχία. Μόνο που στον άλλο πόλο της διπλής αρχής κάθεται όχι ο Τσοχατζόπουλος, αλλά ο Λαλιώτης ή κάποιος δικός του. Αυτή την κατάσταση φαίνεται να επιδιώκει και ο Αρσένης και αυτή βρίσκεται στη βάση της πρόσφατης προσέγγισης Σημίτη - Αρσένη. Ωστόσο, σύμφωνα με την Αυριανή της ίδιας μέρας, ο Αρσένης δε θέλει Σκανδαλίδη στη Γραμματεία της Κ.Ε. Όμως το ζήτημα αυτή τη στιγμή δεν κρίνεται στο ποιος θα είναι ο Γραμμα-

τέας, αλλά στο αν θα είναι ή όχι υποψήφιος αντιπρόεδρος ο Τσοχατζόπουλος.

Ο άμεσος στόχος των κεντριστών είναι λοιπόν να εξουδετερώσουν τον Τσοχατζόπουλο, αφού πέτυχαν να εξουδετερώσουν την αντιπροεδρία Σημίτη, και ο επόμενος να εξασφαλίσουν τη Γραμματεία της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ.

Το ερώτημα βέβαια που μένει είναι: Τι είδους τούμπα ήταν αυτή που έκανε ο Αρσένης; Φαίνεται ότι η πρόταση αντισημιτικού μετώπου που έκανε στον Τσοχατζόπουλο δεν έπιασε, παρ’ όλους τους πρόσφατους τεμενάδες του Αρσένη στη ρωσόφιλη πολιτική περικύκλωση της Τουρκίας. Ίσως οι τσοχατζοπουλικοί υπερεθνικιστές δεν εμπιστεύονται ακόμα έναν τύπο που ως τα χθες φώναζε υπέρ του ΝΑΤΟ. Όπως όμως και να έχει το

συνέχεια στη σελ. 2

Κλίντον και βέτο

Δεν είναι καθόλου αίνιγμα που ο Κλίντον αγκαλιάζει τόσο πολύ τον ελληνικό σοβινοφασισμό τελευταία. Μετά το Σημίτη ήρθε η σειρά του ανύπαρκτου Στεφανόπουλου, “Προέδρου της Δημοκρατίας”, να αποσπάσει το μάξιμουμ των τιμών και το μάξιμουμ της πολιτικής υποστήριξης από τον Κλίντον απέναντι στην Τουρκία.

Για μια ακόμη φορά ο Κλίντον πήρε θέση ενάντια στην Τουρκία.

Η εξήγηση είναι απλή: Ο Κλίντον εξυπηρετεί τη ρωσόφιλη ελληνική εξωτερική πολιτική σε μια κρίσιμη στιγμή που η Ελλάδα οξύνει στο έπακρο με την Ευρώπη για να την αποκόψει από την Τουρκία. Όταν ο Πάγκαλος, απομονωμένος, απειλεί ότι η Ελλάδα θα βάζει διαρκώς βέτο και θα δημιουργήσει πελώρια κρίση στην Ευρ. Ένωση, την ίδια ώρα ο Κλίντον στηρίζει τον ελληνικό σοβινοφασισμό και του δίνει αμερικάνικο άλλοθι.

ΧΩΜΑΤΕΡΕΣ Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΕΙ

Οι κοινοτάρχες της βορειοανατολικής Αττικής έχουν ξεκινήσει μία σύγκρουση με το Λαλιώτη για να μην εγκατασταθεί στις κοινότητες τους χωματερές, όπως αρχικά είχε ανακοινώσει ο Λαλιώτης. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν τις ημέρες του Πάσχα και πήραν τη μορφή των σοσιαλιστικών κινητοποιήσεων με αποκλεισμούς δρόμων τις ημέρες της εξόδου των Αθηναίων. Δεν πήραν έκταση λόγω της απομόνωσης που γνώρισαν από το λαό.

Το πρόβλημα των χωματερών στην Αττική είναι παλιό. Ήδη λειτουργούν, σύμφωνα με τα λεγόμενα του ίδιου του Λαλιώτη, 30 χωματερές, 22 από τις οποίες βρίσκονται στην Ανατολική Αττική και με παράνομες ή παραχρημένες άδειες, καταλαμβάνοντας συνολικά περίπου 600 στρέμματα. Αυτές οι χωματερές δεν αρκούν για να καλύψουν τις ανάγκες της Αττικής. Γι' αυτό ο Λαλιώτης ήρθε να λύσει το πρόβλημα ανακοινώνοντας την ίδρυση δύο χώρων υγειονομικής ταφής απορριμμάτων, όπως βάφτισε τις χωματερές, πάλι στο χώρο της Αττικής. Οι χώροι αυτοί υγειονομικής ταφής απορριμμάτων διαφέρουν από τις χωματερές ως προς το ότι θα συνδυαστούν με πρόγραμμα ανακύκλωσης ενός μέρους των σκουπιδιών και θα συνοδεύονται από εγκαταστάσεις ανακύκλωσης. Δεν παύουν όμως να είναι χωματερές. Καταρχήν, λοιπόν, είναι δίκαιη η αντίδραση των κοινοταρχών που δε θέλουν άλλη χωματερή. Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Επικεφαλής των κινητοποιήσεων ήταν ο πρόεδρος Καπανδριτίου Μπουλέκος, ο οποίος έχει κατηγορηθεί για αναξιοπιστία από τους κοινοτάρχες Βαρνάβα και Αφιδνών, που δε συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις (*Ελευθεροτυπία*, 6/4). Αυτός είχε απορρίψει τη θέση της Ριτσώνας (εκτός Αττικής) για τη δημιουργία της χωματερές, που είχε εξεταστεί σα λύση στην αρχή και ήταν η καλύτερη απ' όσες εξετάζονταν από το υπουργείο, με το σκεπτικό ότι τα σκουπίδια της Αττικής πρέπει να ενταφιάζονται μέσα στην Αττική! Τη Ριτσώνα απέκλεισε κατηγορηματικά ο Λαλιώτης, που σ' αυτό το ζήτημα, στα πλαίσια της γνωστής πολιτικής του σαμποτάζ, τον συμφέρει απλά να συντηρεί το αδιέξοδο. Ο Μπουλέκος φαίνεται ότι είναι άνθρωπος του Λαλιώτη, όπως και οι άλλοι κοινοτάρχες της βορειοανατολικής Αττικής που δημιούργησαν όλη τη φασαρία, σύμφωνα με καταγγελία του *Ελεύθερου Τύπου* (21/4). Σκοπός όλης της κινηποίησής τους ήταν να προταθεί τελικά σα λύση η Κερατέα, δήμος που ανήκει στη Ν.Δ., με δήμαρχο τον πρόεδρο της ΤΕΔΚΝΑ Αντωνίου, όπως και έγινε. Ο ίδιος ο Αντωνίου καταγγέλλει το Λαλιώτη για προμελετημένο σχέδιο.

Ο Λαλιώτης μ' αυτό τον τρόπο φέρνει την πολιτική διάσπαση στο νομό της Αττικής, θέλει να δημιουργήσει αντίπαλα μέτωπα και να προκαλέσει φαγωμάρα, ώστε να είναι πιο εύκολο να εφαρμόζει το σαμποτάζ, αλλά και για να τσακίσει τους πολιτι-

κά αντίθετους δήμους.

Αυτό είναι το ένα σκέλος της πολιτικής Λαλιώτη στις χωματερές. Το δεύτερο σκέλος είναι για άλλη μια φορά η όξυνση με την Ευρώπη. Σύμφωνα με τις κοινοτικές οδηγίες 89/369 και 91/689, δε θα πρέπει να υπάρχουν χωματερές σε καμία χώρα της Κοινότητας ως το 2005. Γι' αυτό η ΤΕΔΚΝΑ έχει προτείνει στο Λαλιώτη τρεις μεθόδους για την αντιμετώπιση του προβλήματος των σκουπιδιών, σε συμφωνία μ' αυτές τις ευρωπαϊκές οδηγίες: την καύση, την πυρόλυση και τη θερμική αποδόμηση. Ωστόσο ο Λαλιώτης δεν μίληκε ούτε καν στον κόπο να τις συζητήσει, επιμένοντας στις χωματερές.

Μέσα σ' όλ' αυτά εμφανίστηκε και η γνωστή μας "GREEN-PEACE" για να επιβεβαιώσει ξανά τον ύποπτό της ρόλο. Ο υπεύθυνος για θέματα τοξικών Σ. Ψωμάς δήλωσε ότι η περιβαλλοντική οργάνωση δε δέχεται ούτε τη δημιουργία χώρων υγειονομικής ταφής των απορριμμάτων, ούτε την καύση, αλλά προτείνει μεθόδους μείωσης των απορριμμάτων κατά 5% (!), οι οποίες σαφώς επιβαρύνουν τη βιομηχανία (αντικατάσταση πλαστικών μπουκαλιών κλπ.), που πιστεύει ότι θα λύσουν το πρόβλημα (*Ελεύθερος Τύπος*, 9/5). Η ομοιότητα με τη σκέψη Μπουλέκου είναι σαφής.

Ο Λαλιώτης τελειοποιείται στο ρόλο του σαμποτέρ και του διασπαστή. Όσο αποκαλύπτεται όμως ο βρώμικος αυτός ρόλος, τόσο η παντοδυναμία του θα απειλείται.

Οικονομική εξόρμηση για τη δίκη της ΟΑΚΚΕ

Μπροστά στη νέα δίκη που έρχεται και με δεδομένη πια τη θέληση της αστικής τάξης και της δικαιοσύνης να αποφύγουν αυτή τη δίκη, η ΟΑΚΚΕ ετοιμάζεται για μια μεγάλη κινητοποίηση με αίτημα να γίνει αυτή η δίκη χωρίς καμιά άλλη αναβολή.

Είμαστε αποφασισμένοι να δώσουμε μεγαλύτερη έμφαση σ' αυτή τη δίκη κάνοντας μια πιο εκτεταμένη καμπάνια και εκμεταλλευόμενοι κάθε πρόσβαση σε εφημερίδες και σταθμούς για να κάνουμε γνωστό το ζήτημα.

Όλα αυτά όμως μαζί με τις νομικές διαδικασίες επιβαρύνουν αρκετά τα λιτά οικονομικά της ΟΑΚΚΕ.

Έτσι, για παράδειγμα, σ' αυτή την αναβολή που έγινε η παρουσία δύο συνηγόρων υπεράσπισης, φίλων της ΟΑΚΚΕ, που πρέπει να τονίσουμε ότι έ-

χουν συμπαρασταθεί και βοηθήσει όλο αυτό το διάστημα χωρίς καμία χρηματική απαίτηση, κόστισε σε παράβολα παράστασης, που θα πάνε τελικά στην Εφορία να καταβληθούν, 120.000 δρχ. Η παρουσία ίσως και άλλων συνηγόρων στην επόμενη δίκη θα ανέβαζε αυτή την οικονομική επιβάρυνση.

Και δεν είναι μόνο αυτό. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι και για το ενδεχόμενο μιας καταδίκης και ποινής για τους συντρόφους της ΟΑΚΚΕ ακόμα και για ένα μέρος των κατηγοριών. Κάτι τέτοιο θα έκανε ακόμα μεγαλύτερη αυτή την οικονομική επιβάρυνση.

Γι' αυτό καλούμε κάθε δημοκράτη και κάθε φίλο της ΟΑΚΚΕ να συμπαρασταθεί ηθικά και οικονομικά στην Οργάνωση και να την ενισχύσει από τώρα.

Η Ρωσία εξαρτά στρατιωτικά την Κύπρο

Το τελευταίο διάστημα η Κύπρος δένεται ολοένα και περισσότερο στο άρμα της Ρωσίας. Τελευταία πράξη μιας συνολικής πορείας της Κύπρου προς την πρόδεση στο σοσιαλิมπεριαλισμό ήταν η οριστική συμφωνία για αγορά 41 αρμάτων μάχης T-804 και ενός αριθμού ρυμουλκών αρμάτων. Εκτός απ' αυτά, σύντομα θα υπογραφεί συμφωνία αγοράς του αντιαεροπορικού πυραυλικού συστήματος S-300. Για το σκοπό αυτό θα πάνε στην Κύπρο

ρώσοι στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες, που θα χειρίζονται για ένα διάστημα τα ρωσικά οπλικά συστήματα εκπαιδύοντας ταυτόχρονα Κύπριους, ενώ Κύπριοι θα εκπαιδευτούν σε στρατόπεδα στη Ρωσία και αξιωματικοί της Εθνικής Φρουράς θα φοιτούν σε στρατιωτικές σχολές στη Ρωσία.

Καταλαβαίνει κανείς τι χρυσές δουλειές ανοίγονται στην ΚGB για στρατολόγηση νέων πρακτόρων και πόσο αυτό θα συμβάλει στην "ειρήνευση" της περιοχής...

Απομονώθηκαν στο Πέραμα οι αντιευρωπαϊκές φιέστες του σοσιαλφασισμού

Παρά τις φανφάρες των ΜΜΕ για τα "αγωνιστικά διήμερα" της επισκευαστικής Ζώνης ενάντια στην ανεργία, οι εργάτες απομόνωσαν τις αντιευρωπαϊκές προβοκάτσιες των σοσιαλφασιστών.

Ο σοσιαλφασισμός σ' όλη την Ευρώπη αποφάσισε να οργανώσει διαδηλώσεις ενάντια στην "ημέρα της Ευρώπης", που η Ε.Ε. αποφάσισε να κηρύξει την 9η Μάη μέρα της νίκης των αντιφασιστικών δυνάμεων ενάντια στη χιτλερική Γερμανία.

Μάλιστα θεώρησαν πρόκληση το γεγονός να "καπηλεύεται" η Ε.Ε. τη μέρα της αντιφασιστικής νίκης!!

Σ' αυτή λοιπόν την κατεύθυνση κήρυξαν και στη χώρα μας το τριήμερο 7-9 Μάη σαν τριήμερο

αγώνα ενάντια στην Ευρώπη της ανεργίας.

Σ' αυτό το τριήμερο μπόρεσαν μόνο να κινητοποιήσουν τρία συνδικάτα σ' όλη τη χώρα προσπαθώντας να δημαγωγήσουν πάνω στο ζήτημα της ανεργίας: τους οικοδόμους, τους εκπαιδευτικούς (με ανύπαρκτα ως πενιχρότατα αποτελέσματα) και τους εργάτες της Ζώνης.

Στη Ζώνη η "κινητοποίηση" του σοσιαλφασισμού γνώρισε μια τεράστια απομόνωση. Οι εργάτες στήριξαν με τον πιο αποφασιστικό τρόπο την προκήρυξη της Επιτροπής, που απαιτούσε την παραίτηση της διοίκησης και μοιραζόταν την ίδια στιγμή της "κινητοποίησης", και απείχαν συντριπτικά από τις αντιευρωπαϊ-

κές φιέστες του σοσιαλφασισμού.

Μόνο στήριγμά τους ο δήμαρχος του Πέραματος, ο οποίος πλήρωσε το μεροκάματο στους εργάτες του δήμου για να κατέβουν στη διαδήλωση και εξασφάλισε και μερικά σχολεία που έκλεισε. Όμως οι μαθητές των λυκείων ούτε που πάτησαν στη σοσιαλφασιστική πορεία.

Είναι χαρακτηριστικό πως στην πορεία που οργάνωσαν δε συμμετείχαν παραπάνω από 100 εργάτες της Ζώνης, όπως και κανένας άλλος δήμος του Πειραιά.

Ο σοσιαλφασισμός βρέθηκε σε μια τέλεια απομόνωση κάτω από τα χτυπήματα των μεταλλεργατών της Ζώνης.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

πράγμα, τίποτα δε δείχνει ότι η προσέγγιση Σημίτη - Αρσένη γίνεται σε προοδευτική βάση. Είναι αδύνατο να είναι κάτι καλό, όταν εξυπηρετεί τα συμφέροντα του Λαλιώτη, και είναι πολύ απίθανο Σημίτης και Αρσένης να πλησίασαν σε θετική βάση, την ώρα που ο πρώτος κάνει τη χειρότερη αντιευρωπαϊκή - αντιτουρκική πολιτική μέσω του προβοκάτορα Πάγκαλου και ο δεύτερος δεν έχει πει τίποτα λιγότερο προβοκατόρικο απ' ό,τι ο προηγούμενος εδώ και δύο μήνες. Κοντολογίς, για να διακρίνει κανείς θετικές πολιτικές εξελίξεις θα πρέπει να παρακολουθεί το Λαλιώτη και να τον βλέπει ανήσυχο. Αυτό ακόμα δε συμβαίνει. Και εί-

ναι δύσκολο να συμβεί δίχως την ανάπτυξη ενός πολιτικού κινήματος ειρήνης και δημοκρατίας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΧΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Στην επισκευαστική Ζώνη του Περάματος διεξάγεται μια σκληρή ταξική πάλη. Για να οδηγηθεί αυτή η πάλη στη νίκη είναι απαραίτητο να δούμε μέχρι το βάθος τη στρατηγική των δυνάμεων που συγκρούονται, τη σημερινή τους διάταξη και την πολιτική σημασία αυτής της μάχης.

Η βασική εχθρική δύναμη των εργατών της Ζώνης είναι ο σοσιαλφασισμός του ψευτοΚΚΕ. Αυτό αποτελεί σήμερα κοινή συνείδηση της τεράστιας πλειοψηφίας των εργατών. Όμως η συνείδηση αυτή είναι καταχτημένη από τις επιμέρους πλευρές της δράσης της ΕΣΑΚ μέσα στη Ζώνη έτσι όπως τη ζουν στην καθημερινή τους πείρα οι εργάτες. Σαν, δηλαδή, μια συνδικαλιστική κάστα εργατοπατέρων-τσάτσων του μεγαλοεργολάβου Καλογερίδη που έχουν πουλήσει τα πάντα στο λιμάνι προκειμένου να εξυπηρετήσουν το αφεντικό τους. Από την άλλη υπάρχει μια γενική συνείδηση του φασισμού που εφαρμόζουν πάνω στην εξαγορά και στους εκβιασμούς των συναδέλφων για το δικαίωμα στη δουλειά, που αποτελεί προνόμιο της κλίκας τους. Πάνω στα δύο αυτά βασικά ζητήματα έχει ξεσπάσει η σύγκρουση των εργατών με το σοσιαλφασισμό.

Όμως, για να οδηγηθεί η σύγκρουση αυτή στη νίκη, είναι απαραίτητο να ξεκαθαριστεί και να γίνει συνείδηση του εργατικού κινήματος της Ζώνης ο ολόπλευρος χαρακτήρας του ψευτοΚΚΕ και οι βαθύτεροι αντιδραστικοί πολιτικοί του στόχοι.

Το ψευτοΚΚΕ, σαν το κέντρο του ρωσόδουλου-αντιευρωπαϊκού μετώπου στη χώρα, δουλεύει μια συγκεκριμένη πολιτική τακτική στη Ζώνη. Συγκροτεί το αντιευρωπαϊκό-αντιεφοπλιστικό μέτωπο.

Δύο είναι τα βασικά του όπλα σ' αυτό:

Το Συνδικάτο Μετάλλου, στο οποίο το ψευτοΚΚΕ ελέγχει το Διοικητικό Συμβούλιο, και η επιχείρηση του μεγαλοαστού Καλογερίδη, η οποία είναι απόλυτα ελεγχόμενη από τα κεφάλαια του Περιεσού.

Η βασική του μέθοδος είναι το οικονομικό σαμποτάζ, και έτσι αυτό αναδειχεται σαν η κύρια πηγή της ανεργίας στο Πέραμα. Ο Περιεσός προσπαθεί να τραβήξει όλη τη ναυπηγική βιομηχανία της χώρας σε μια μετωπική σύγκρουση με την Ευρώπη και έτσι να την οδηγήσει στη διάλυση. Μια διάλυση που παράλυσε τη φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη και επιτάχυνε, έτσι, τις διαδικασίες για την πολιτική κυριαρχία των σοσιαλφασιστικών δυνάμεων στη χώρα.

Αυτή τη μέθοδο εφαρμόσε και εφαρμόζει στα μεγάλα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά και της Ελευσίνας, προσπαθώντας να τα οδηγήσει στη διάλυση. Όμως εκεί συ-

νάντησε τελευταία τη σοβαρή αντίσταση του εργατικού κινήματος, με αποτέλεσμα να γνωρίσει μια πρώτη ήττα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι παραιτήθηκε από τα σχέδιά του.

Η σημερινή του τακτική συγκεντρώνεται στη Ζώνη. Αυτή έχει δύο σκέλη. Το ένα βρίσκεται στο χτύπημα του κλίματος που προσπαθούν να φτιάξουν τα μεγάλα ναυπηγεία σε σχέση με το εφοπλιστικό κεφάλαιο, αλλά και με την ίδια τη λειτουργία της Ζώνης. Ένας από τους πιο βασικούς λόγους που ο παγκόσμιος εφοπλισμός δε φέρνει τα καράβια του στην Ελλάδα είναι η προηγούμενη στάση του συνδικαλιστικού κινήματος στα ναυπηγεία με τις "κινητοποιήσεις" του, που σ' αυτές το βασικό ρόλο τον έπαιξε η ΕΣΑΚ, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.

Αυτό το προηγούμενο κλίμα προσπαθεί αυτοκριτικά να αντιστρέψει σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα των ναυπηγείων, δίνοντας προτεραιότητα στην ανάπτυξη, μέσα στις σημερινές συνθήκες του διεθνούς ανταγωνισμού.

Αυτή τη σωστή τακτική προσπαθεί να προβοκάρει σήμερα το ψευτοΚΚΕ, μετατρέποντας τη Ζώνη σε κέντρο της προβοκάτσιας με άντρο του τη διοίκηση του Συνδικάτου Μετάλλου.

Το άλλο σκέλος της τακτικής του βρίσκεται στο οικονομικό χτύπημα των ναυπηγείων μέσα από τη χρησιμοποίηση του Καλογερίδη.

Τα μεγάλα ναυπηγεία, και ιδιαίτερα ο Σκαραμαγκάς, για να περάσουν στο δρόμο του εκσυγχρονισμού που απαιτεί ο διεθνής σήμερα ανταγωνισμός στο βασικό τομέα της κατασκευής, απαιτούν μια πρώτη συσσώρευση. Γι' αυτήν δεν υπάρχει άλλη μέθοδος από την επισκευή για ένα πρώτο διάστημα, για να βρεθούν έτσι τα χρήματα για τις αναγκαίες επενδύσεις.

Έτσι, λοιπόν, ο μόνος που μπορεί να ανταγωνιστεί τα ναυπηγεία στην επισκευή και να καθυστερήσει ή και ακόμα να εμποδίσει αυτή την πρώτη συσσώρευση είναι ο Καλογερίδης.

Για να το κάνει αυτό είναι απαραίτητο να ρίξει το κόστος και να κυριαρχήσει και μέσα στη Ζώνη του Περάματος. Εδώ αναλαμβάνει να παίξει το ρόλο του η Διοίκηση του Συνδικάτου. Και εκεί γίνεται "τσάτσος" του Καλογερίδη εξασφαλίζοντάς του φτηνότερους εργάτες.

Αυτό είναι το πολιτικό σχέδιο του σοσιαλφασισμού. Ένα σχέδιο που επιβάλλει το κλείσιμο των μεγάλων ναυπηγείων, τη συρρίκνωση της Ζώνης και τη μονοπώληση της επισκευής στη δικιά του επιχείρηση του Καλογερίδη.

Παράλληλα η εφαρμογή αυτού του σχεδίου πηγαίνει δίπλα-δί-

πλα με την ένταση της αντιευρωπαϊκής προπαγάνδας και τη συγκρότηση ενός στρατού εξοπλισμένων εργατών, έτοιμων για κάθε είδους προβοκάτσια, μέσα από την ένταση των φασιστικών μηχανισμών.

Αυτά τα σχέδια του σοσιαλφασισμού καλείται να ανατρέψει το εργατικό κίνημα της Ζώνης. Και γι' αυτό είναι απαραίτητο να συγκροτήσει την πιο βαθιά και ολόπλευρη δικιά του στρατηγική. Αυτός είναι ο ρόλος των κομμουνιστών της ΟΑΚΚΕ και των συντρόφων του ΕΡΓΑΣ μέσα στο πλατύ αντισοσιαλφασιστικό μέτωπο της Επιτροπής: Η προβολή της γραμμής για μια ενιαία πάλη με τους εργάτες όλων των ναυπηγείων με στόχο την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό ολόκληρης της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας.

Η απομόνωση της αντιευρωπαϊκής, διαλυτικής, ρωσόδουλης γραμμής του ψευτοΚΚΕ, η περιφρούρηση της Ζώνης και των ναυπηγείων από το οικονομικό σαμποτάζ και τις προβοκάτσες είναι βασικά καθήκοντα του αντισοσιαλφασιστικού μετώπου, για να οδηγηθεί στη νίκη.

Ανάμεσα στις δύο αυτές βασικές δυνάμεις που συγκρούονται κινούνται τμήματα της εργοδοσίας του λιμανιού και η παράταξη της ΠΑΣΚΕ Πειραιά. Το προηγούμενο καλοκαίρι, όταν η ΕΣΑΚ έκανε τις "κινητοποιήσεις" της για το κλείσιμο των ναυπηγείων, είχε συγκροτήσει ένα μέτωπο συνολικά με την εργοδοσία της Ζώνης και τους είχε τραβήξει μέσα από την κοντόθωρη λογική πως το κλείσιμο των ναυπηγείων θα έφερνε δουλειές σ' αυτούς.

Όμως η ΕΣΑΚ δε δουλεύει για την εργοδοσία του λιμανιού, κι αυτό φάνηκε καθαρά όταν έδωσε φτηνό εργατικό κρέας μόνο στον Καλογερίδη.

Το γεγονός αυτό, αλλά ιδιαίτερα η ένταση που σ' αυτό το γεγονός έδωσε η πάλη της Επιτροπής, έκανε βασικά τμήματα της εργοδοσίας του λιμανιού να σπάσουν το μέτωπο με την ΕΣΑΚ.

Το γεγονός αυτό αποτελεί μια ευνοϊκή εξέλιξη για το εργατικό κίνημα της Ζώνης και δημιουργεί αντικειμενικά ευνοϊκούς συσχετισμούς στην πάλη για την ανατροπή του σοσιαλφασισμού.

Από την άλλη μεριά, και σα βασικό αποτέλεσμα της αντισοσιαλφασιστικής πάλης των συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ μέσα στα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά και της Ελευσίνας, διαμορφώνεται μια αρκετά ευνοϊκή μετατόπιση της ΠΑΣΚΕ Πειραιά όχι μόνο μέσα στο Συνδικάτο και στο Εργατικό Κέντρο, αλλά συνολικότερα στους δήμους της πόλης, που και αυτοί είχαν συσπειρωθεί στο μέτωπο της ΕΣΑΚ το προηγούμενο καλοκαίρι.

Ουσιαστικά σήμερα ο σοσιαλφασισμός βρίσκεται σε μια τεράστια απομόνωση στη Ζώνη και υπάρχουν όλες εκείνες οι προϋποθέσεις για την ανατροπή του. Η μόνη πραγματική του δύναμη βρίσκεται στην ηγεμονία συνολικά στη χώρα μέσα από το μπλοκ των ρωσόδουλων δυνάμεων της

αντιτουρκικής-αντιευρωπαϊκής στρατηγικής του.

Μιας στρατηγικής που το εργατικό κίνημα καλείται να ανατρέψει. Εκεί το κίνημα της Ζώνης και όλων των ναυπηγείων καλείται να ανοίξει πρωτοπόρους δρόμους για όλη τη χώρα.

Ηττα του ψευτοΚΚΕ στη Γ. Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου • Να παραιτηθεί τώρα η Διοίκηση

Στις 29 του Απρίλη έγινε η Γ. Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου στον Πειραιά. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, η συνέλευση αυτή ήταν αποτέλεσμα της πάλης που έδωσε η Επιτροπή Αγώνα, η οποία συγκροτήθηκε μετά από κάλεσμα του ΕΡΓΑΣ ενάντια στην πραξικοπηματική "συνέλευση" που είχε καλέσει η κλίκα της ΕΣΑΚ αμέσως μετά το Πάσχα. Η πάλη λοιπόν της Επιτροπής για αποχή των μεταλλεργατών από αυτή τη συνέλευση-πραξικόπημα οδήγησε την ΕΣΑΚ στην αναβολή και στον ορισμό νέας για τις 29 του Απρίλη.

Σ' αυτή τη συνέλευση η Επιτροπή με προκηρύξεις, αφίσες και με ομιλίες με χωνιά στις πύλες της Ζώνης κάλεσε τους συναδέλφους να συμμετάσχουν και να δώσουν τη μάχη ψηφίζοντας τη μομφή που κατέθεσε η Επιτροπή ενάντια στη διοίκηση του Συνδικάτου. Η ανταπόκριση των μεταλλεργατών στο κάλεσμα της Επιτροπής ήταν σημαντική.

Πάνω από 700 συνάδελφοι συγκεντρώθηκαν στη συνέλευση αποφασισμένοι στην τεράστια πλειοψηφία τους να ψηφίσουν τη μομφή, για να προχωρήσει το Συνδικάτο σε εκλογές για νέα εργατική διοίκηση.

Όμως ο σοσιαλφασισμός δεν ήταν δυνατό να αφήσει μέσα από μια καθαρή δημοκρατική διαδικασία να εκφραστεί η πραγματική θέληση των εργατών.

Οι πραξικοπηματίες του Περιεσού βρήκαν την εξής μέθοδο γι' αυτό.

Ανακάλυψαν ξαφνικά πως, για να ψηφίσουν οι εργάτες για τον απολογισμό της διοίκησης, έπρεπε πρώτα να περάσουν από το ταμείο του Συνδικάτου και να πληρώσουν τις... συνδρομές τους!

Μια τέτοια διαδικασία ήταν πρωτοφανής για τα χρονικά της δράσης του Συνδικάτου. Ποτέ σ' όλα τα χρόνια της δράσης του δεν

έχει υπάρξει τέτοια διαδικασία. Δυο φορές το χρόνο που γίνεται τέτοιες διαδικασίες απολογισμού οι εργάτες ξέρουν πως ψηφίζουν χωρίς να γίνουν "οικονομικός εντάξει". Και αυτό που συνήθως υπάρχει είναι οι συνάδελφοι να εξοφλούν τις εισφορές τους ή ότι υπόλοιπο υπάρχει στις εκλογές που γίνονται κάθε δύο χρόνια. Έτσι, μια τέτοια διαδικασία επέβαλε στους εργάτες να πληρώνουν, και μάλιστα χωρίς προειδοποίηση, ποσά 3-5 χιλιάδων για να ψηφίσουν! Και μάλιστα σε μια περίοδο τέτοιας ανεργίας, που σε πολλές οικογένειες έχει στερήσει ακόμη και στην κυριολεξία το ψωμί! Μ' αυτή την κομπίνα οι πραξικοπηματίες του Περιεσού ήθελαν να περιορίσουν τον αριθμό των συναδέλφων που θα ψηφίσει, ενώ μέσα από τα κομπιούτερ του Συνδικάτου που ελέγχουν είχαν τη δυνατότητα να κάνουν "οικονομικός εντάξει" τα δικά τους μέλη και αυτούς που ήθελαν.

Η Επιτροπή Αγώνα δεν μπορούσε να δεχθεί μια τέτοια ψηφοφορία και να νομιμοποιήσει την πλαστογραφία στις θελήσεις των μεταλλεργατών της Ζώνης.

Αφού έδωσε επί της ουσίας την πάλη μέσα στη Γενική Συνέλευση με τις ομιλίες εκπροσώπων της, κάλεσε σε αποχή από την ψηφοφορία, ώστε μ' αυτή τη στάση της αποχής να εκφράσουν οι συνάδελφοι την υποστήριξή τους στη μομφή ενάντια στη διοίκηση που ελέγχει ο σοσιαλφασισμός της ΕΣΑΚ.

Μετά το κάλεσμα για αποχή η αίθουσα του Εργατικού Κέντρου κυριολεκτικά άδειασε και, παρά το ότι η ΕΣΑΚ συνέχισε τη ψηφοφορία και την... επόμενη μέρα, τα αποτελέσματα που η ίδια ανακοίνωσε όχι επίσημα στον κλάδο, αλλά στην Επιτροπή, ήταν συντριπτικά υπέρ της αποχής.

«ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ»

Ένα αντιδραστικό σύνθημα με προοδευτικό μανδύα

Τελευταία βρέθηκαν ξανά στο στόχαστρο τα ιδιωτικά πανεπιστήμια με το σχέδιο προτάσεων που έστειλε ο Γ. Παπανδρέου στη σύνοδο των πρυτάνεων, στο οποίο είχε προστεθεί "εκ παραδρομής", σύμφωνα με τον ίδιο το Γ. Παπανδρέου, παράγραφος που αναφερόταν στη μετατροπή των ΑΕΙ σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου. Για άλλη μια φορά, μετά το περίφημο γιαούρτι που είχε ρίξει το ΝΑΡ στον υπουργό Παιδείας, ο Γ. Παπανδρέου εμφανίστηκε ο "κακός" υπερασπιστής του Μάστριχτ και της ιδιωτικοποίησης, ενώ στην άλλη πλευρά βρέθηκαν, σαν "καλοί" υπερασπιστές της δημόσιας δωρεάν παιδείας, ο Σκανδαλίδης και η Νεολαία του ΠΑΣΟΚ μαζί με τους κνίτες. Στο τέλος όλοι βρήκαν την ενότητα εναντίον της ιδιωτικοποίησης.

Το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων έχει έρθει στην επιφάνεια ήδη από τον Οκτώβριο του περασμένου χρόνου, όταν σπουδαστές που είχαν κάνει προπτυχιακές σπουδές σε Εργαστήρια Ελεύθερων Σπουδών στην Ελλάδα και συνέχισαν τη φοίτησή τους σε ξένα πανεπιστήμια, τα οποία συνεργάζονταν με τα Εργαστήρια αυτά, προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά απόφασης του ΔΙΚΑΤΣΑ που αρνήθηκε την αναγνώριση των πτυχίων τους. Το Ε' Τμήμα του ΣτΕ τελικά δέχτηκε την προσφυγή των σπουδαστών και απέρριψε την απόφαση του ΔΙΚΑΤΣΑ με μία απόφαση που θεωρήθηκε ότι ανοίγει το δρόμο στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Τότε ο Γ. Παπανδρέου είχε ταχθεί κατά της αναγνώρισης των πτυχίων αυτών, αλλά παράλληλα είχε συμβουλέψει τους ενδιαφερόμενους να προσφύγουν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο (Ελ. Τύπος, 6/10), δηλαδή δεν πήρε σαφή θέση κατά της ιδιωτικοποίησης, όπως άλλωστε δεν το έχει κάνει ποτέ, με αποτέλεσμα να φάει το γιαούρτι από το ΝΑΡ.

Το θέμα της ιδιωτικοποίησης συντηρήθηκε στην επικαιρότητα ενόψει της επικείμενης αναθεώρησης του Συντάγματος. Το ζήτημα είναι αν θα αναθεωρηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, που απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Το άρθρο αυτό έρχεται σε αντίθεση με την κοινοτική νομοθεσία, με αποτέλεσμα να αποτελεί άλλον ένα πυρήνα οξύνσης των σχέσεων της Ελλάδας με την Ευρώπη. Η κοινοτική οδηγία 89/48 θεσμοθετεί την αναγνώριση από τις χώρες-μέλη των ιδιωτικών πτυχίων των κοινοτικών πανεπιστημίων. Η Ελλάδα όμως δε συμμορφώνεται ουσιαστικά με την οδηγία αυτή όταν αναγνωρίζει μεν τα ιδιωτικά πτυχία των κοινοτικών πανεπιστημίων, αν και αυτό μέχρι στιγμής γίνεται περιορισμένα για ορισμένα μόνο επαγγέλματα, αλλά δεν αναγνωρίζει ιδιωτικά πα-

νεπιστήμια στο έδαφός της. Η οδηγία 89/48 συμπληρώνεται με την οδηγία 92/51, η οποία υιοθετήθηκε το 1992 και επεκτείνει το σύστημα αναγνώρισης και σε επαγγέλματα που προϋποθέτουν εκπαίδευση χαμηλότερη από την Τριτοβάθμια βαθμίδα (αφορά κυρίως τους αποφοίτους των ΙΕΚ κατάρτισης και των Τεχνικών Επαγγελματικών Λυκείων). Το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα για την εφαρμογή αυτής της οδηγίας στην Ελλάδα βρίσκεται ακόμα στο συρτάρι του υπουργού Παιδείας (Επενδυτής, 27-28/4).

Ο Γ. Παπανδρέου ακολουθεί πάντα την τακτική της διπλής γλώσσας, όμως όλη η πολιτική του στο υπουργείο είναι σαφώς εναντίον της ιδιωτικοποίησης. Δεν έχει κάνει μέχρι στιγμής καμία ενέργεια για να ανοίξει το δρόμο στην ιδιωτικοποίηση. Απλά κάνει κάθε φορά μία τοποθέτηση που δείχνει τις "ευνοϊκές" του διαθέσεις για την ιδιωτικοποίηση, παρουσιάζοντας έτσι ένα εκσυγχρονιστικό πρόσωπο απέναντι στην Ευρώπη, και μετά αφήνει να ξεσηκωθεί ο σχετικός θόρυβος από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ εναντίον αυτής της τοποθέτησης, οπότε στο τέλος "αναγκάζεται κάτω από την πίεση" να προβεί σε δηλώσεις μετανοίας. Ασκεί δηλαδή μία πολιτική προβοκάτσιας.

Έτσι ακριβώς έγινε και αυτή τη φορά. Εμφανίστηκε στη σύνοδο των πρυτάνεων στις 24/4 ένα κείμενο με τις προτάσεις του ΥΠΕΠΘ προς την Επιτροπή Αναθεώρησης, όπου προτείνεται η λειτουργία πανεπιστημιακών ιδρυμάτων από τους ΟΤΑ και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, δίνεται δηλαδή η δυνατότητα στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ, που έχει την εξουσία στους δήμους και στους κρατικούς μηχανισμούς, να λειτουργεί πανεπιστήμια. Μέχρι εδώ κανείς δεν είχε κανένα πρόβλημα. Στο κείμενο αυτό υπάρχει μία παράγραφος που αναφέρεται στη μετατροπή δημοσίων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων σε ιδιωτικά σαν "ενδεχόμενο". Οι πρυτάνεις αντιδρούν έντονα και δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να δεχτούν καμία απόπειρα ιδιωτικοποίησης. Ο Γ. Παπανδρέου μιλάει για λάθος κείμενο, αλλά απαντάει επίσης στους πρυτάνεις ότι η ίδια πρόταση είχε γίνει σε προηγούμενη σύνοδό τους το 1994. Στο τέλος το υπουργείο Παιδείας εκδίδει ανακοίνωση ότι τέτοια πρόταση δε συμπεριλαμβάνεται σ' αυτές που απευθύνονται στην Επιτροπή Αναθεώρησης και ο Μαρκάτος δίνει αμέσως μετά άφεση στον υπουργό Παιδείας, λέγοντας ότι αυτό το κείμενο τελικά δεν έχει καμία σημασία (!), αλλά είναι συνολικά η κυβερνητική πολιτική και η πολιτική της αντιπολίτευσης (!) που πριμοδοτεί της ιδιωτικοποιήσεις (Ελευθεροτυπία, 25/4).

Ακολούθησαν οι αφορισμοί του Σκανδαλίδη, της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ, της ΠΟΛΑΝ, του ΣΥΝ και βέβαια του ψευτοΚΚΕ ενάντια σε οποιαδήποτε ενέργεια θα σήμαινε την αρχή της ιδιωτικοποίησης στην παιδεία και ενάντια στην "αμαρτωλή" σκέψη που πέρασε από το μυαλό του Γ. Παπανδρέου. Σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ παρατάχθηκε σε συμπαγές μπλοκ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, κάνοντας στο Γ. Παπανδρέου εύκολη την υποχώρηση και επιδεικνύοντας τη δύναμή του. Στο τέλος μπόρεσε μόνο να ψελλίσει ότι έχει κάποια πικρία που ο Σκανδαλίδης δεν επικοινωνήσε μαζί του πριν κάνει δηλώσεις.

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ απόμεινε μοναχική να υπενθυμίζει ότι «πρώτη και μόνη υποστήριξε τα ιδιωτικά ΑΕΙ το 1987» (Ελευθεροτυπία, 26/4).

Μπροστάρης σ' αυτή την εκστρατεία ήταν βέβαια το ψευτοΚΚΕ, που κάλεσε σε παλλαϊκό αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και στο "εκπαιδευτικό Μάστριχτ", ενώ μέσω της Ε. Μηλιαρνικολάκη, υπεύθυνης του Τμήματος Παιδείας της ΚΕ του ψευτοΚΚΕ, επιτέθηκε στο συγκρότημα Λαμπράκη, το οποίο μέσα από τα ΝΕΑ τοποθετείται υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων (Ριζοσπάστης, 26/4).

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Όλοι αυτοί που επικαλούνται το δικαίωμα του λαού στη δημόσια δωρεάν παιδεία δεν κόπτονται καθόλου για τη μόρφωση του λαού. Αντικείμενο του σοσιαλφασιστικού μπλοκ είναι για άλλη μια φορά το χτύπημα στην Ευρώπη και το οικονομικό σαμποτάζ.

Έχουμε ξαναγράψει ότι το δίλημμα "ιδιωτικό ή κρατικό πανεπιστήμιο" είναι ένα ψεύτικο δίλημμα. Η λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων δεν υποβαθμίζει τη δημόσια παιδεία και δε στερεί το λαό και τη φτώχη νεολαία από τη γνώση. Καταρχήν η ιδιωτικοποίηση υπάρχει ήδη έντονη στην παιδεία. Το ιδιωτικό πανεπιστήμιο δε θα εισάγει συνεπώς την ιδιωτικοποίηση στην εκπαίδευση σα νέο φαινόμενο. Από τα στοιχεία που κατέθεσε το υπουργείο Παιδείας στον ΟΟΣΑ προκύπτει ότι οι Έλληνες ξοδεύουν από ιδιωτικούς πόρους για δαπάνες παιδείας 600-700 δις δραχμές το χρόνο για φοίτηση σε ξένα πανεπιστήμια, φροντιστήρια, ιδιαίτερα, κέντρα ελευθέρων σπουδών κ.λπ. Από αυτούς τους ιδιωτικούς οργανισμούς παροχής γνώσης, που δεν έχει αποδειχτεί μέχρι στιγμής ότι υποβαθμίζουν την παιδεία ή ότι στερούν το δικαίωμα στη γνώση, το σοσιαλφασιστικό μπλοκ έχει ενοχληθεί μόνο από τα ΙΕΚ, ιδιωτικά και δημόσια (κυρίως τα πρώτα), γιατί είναι δεμένα με τη δημοκρα-

τία και την ανάπτυξη.

Το πανεπιστήμιο είναι αυτή τη στιγμή υποβαθμισμένο από την ίδια την κρατική διαχείριση και όχι από οποιαδήποτε απειλή ιδιωτικοποίησης. Το ελληνικό πανεπιστήμιο είναι αναχρονιστικό, δεν μπορεί να παρακολουθήσει τις τεχνολογικές εξελίξεις, είναι ξεκομμένο από την έρευνα και την παραγωγή, αποτελεί αδιάλειπτη συνέχεια του σχολείου της παραγίας και της νεκρής γνώσης. Η γνώση του ελληνικού πανεπιστημίου είναι μια γνώση μεταφερόμενη από τους επιστημονικούς ναούς των ιμπεριαλιστικών χωρών, με "μεταπρατικό" χαρακτήρα. Η ελληνική αστική τάξη δεν είναι δημιουργός θεωρίας, για τον ίδιο ακριβώς λόγο και σε αντιστοιχία ακριβώς με το γεγονός ότι δεν είναι δημιουργός μηχανών, ότι στη χώρα μας δεν μπόρεσε ποτέ να αναπτυχθεί η βαριά βιομηχανία. Μέσα στις σημερινές συνθήκες του σοσιαλφασιστικού μεσαίωνα και του οικονομικού σαμποτάζ τα πανεπιστήμια έχουν γίνει χώροι μαζικής παραγωγής είτε υπαλληλικών στελεχών του γραφειοκρατικού κράτους κομματικά εξαρτημένων είτε ανέργων και είναι φορείς του ιδεολογικού σκοταδισμού, του σοβινισμού και του ορθόδοξου φανατισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι είναι οι περισσότερο "μορφωμένοι" στην Ελλάδα που τρέφουν το μεγαλύτερο μίσος για τους Τούρκους. Αυτό ακριβώς το πανεπιστήμιο θέλει να διατηρήσει και υπερασπίζεται ο σοσιαλφασισμός.

Δεν είναι λοιπόν η ιδιωτικοποίηση που θα οξύνει αυτές τις κατάρτες του ελληνικού πανεπιστημίου. Αυτή απλά θα δώσει μία διέξοδο για καλύτερες συνθήκες μόρφωσης, και από αυτή την άποψη θα συμβάλει στην πρόοδο και στην ανάπτυξη της χώρας. Όμως κυρίως η ιδιωτική πανεπιστημιακή παιδεία θα αποσπάσει από τον έλεγχο του γραφειοκρατικού και σοσιαλφασιστικού κράτους το περιεχόμενο της εκπαίδευσης. Οι σοσιαλφασιστές τρέμουν το ιδιωτικό πανεπιστήμιο γιατί δεν μπορούν να το ελέγξουν. Αυτό το πανεπιστήμιο ξεφεύγει από την ελληνορθοδοξία και το γραφειοκρατικό σοβινισμό.

Σε ό,τι αφορά το ταξικό μέρος της όλης υπόθεσης και ειδικά στις "μαρξιστικές" αμπελοφιλοσοφίες του ψευτοΚΚΕ για "επίθεση του κεφαλαίου στα λαϊκά δικαιώματα" ή για "ένταση της ταξικής ανισότητας", για "στέρξη του δικαιώματος του λαού στη μόρφωση", την καλύτερη απάντηση δίνει ο ίδιος ο Μαρξ στην Κριτική του Προγράμματος της Γκότα. Εκεί τοποθετείται στο ζήτημα της ίσης λαϊκής εκπαίδευσης ως εξής: «*Ίση λαϊκή εκπαίδευση; Τι να φαντάζονται μ' αυτά τα λόγια; Πιστεύουν ότι μπορεί στη σημερινή κοινωνία (και μονάχα με δαύτη έχουν να κάνουν)*

να είναι η εκπαίδευση ίση για όλες τις τάξεις; Ή ζητάνε να περιοριστούν υποχρεωτικά και οι ανώτερες τάξεις στη λιγοστή εκπαίδευση -του δημοτικού σχολείου-, μια που μονάχα αυτό συμβιβάζεται με τις οικονομικές συνθήκες όχι μόνο των μισθωτών εργατών, μα και των αγροτών;» Και παρακάτω μιλάει για την αναγκαιότητα μόνο στοιχειώδους κρατικού ελέγχου στο σχολείο και όχι λειτουργίας του σχολείου από το κράτος: «*Μάλλον θα 'πρεπε να αποκλειστούν τόσο το κράτος όσο και η εκκλησία από κάθε επιρροή στο σχολείο*» (Μαρξ -Ενγκελς, Διαλέχτα Έργα, τόμος Δεύτερος). Είναι προφανές η απόσταση από αυτά που υποστηρίζουν οι όψιμοι μαρξιστές μας.

Η αστική τάξη μπορεί έτσι ή αλλιώς να εξασφαλίσει καλύτερη μόρφωση για τον εαυτό της με φοίτηση σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, και αυτή η ανισότητα δεν πρόκειται ποτέ να πάψει, γιατί αυτός είναι ο χαρακτήρας του αστικού κράτους. Η απαγόρευση της λειτουργίας ιδιωτικών πανεπιστημίων, αντίθετα, από τη μια ζημιώνει την οικονομία του κράτους λόγω των τεράστιων ποσών συναλλάγματος που εξάγονται, και από την άλλη αυτή η ίδια η απαγόρευση εντείνει την ταξική ανισότητα, γιατί υποχρεώνει το λαό μέσα από τη φορολογία να πληρώνει για την εκπαίδευση των ευπορότερων τάξεων. Ο Μαρξ επισημάνει στο ίδιο: «*Αν σε μερικές πολιτείες της Β. Αμερικής είναι "δωρεάν" και η φοίτηση σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, αυτό σημαίνει πραγματικά ότι χορηγούνται στις ανώτερες τάξεις τα εκπαιδευτικά τους έξοδα από το γενικό φορολογικό κορβανά*». Ποιο λοιπόν λαϊκό συμφέρον εξυπηρετεί η απαγόρευση της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων; Και με βάση ποιο μαρξισμό αποτελεί αυτό αίτημα της εργατικής τάξης; Το ψευτοΚΚΕ απλά δημαγωγεί για να υπερασπίσει τα ρώσικα συμφέροντα και αφήνει τον αστό Μάνο να χαρακτηρίζει την απαγόρευση του Συντάγματος «*υποκριτική, κοινωνικά άδικη (σ.σ. για τους φορολογούμενους) και παράλογη*» και να ανακαλύπτει το μαρξισμό (άρθρο Σ. Μάνο στο Βήμα, 5/5/1996).

Η νεολαία δεν έχει κανένα συμφέρον να συρθεί στο μεσαιωνικό και φασιστικό μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Έχει, αντίθετα, κάθε συμφέρον να παλέψει για τον εκσυγχρονισμό της παιδείας και της οικονομίας, τη σύνδεση παιδείας-παραγωγής, την ανάπτυξη της βιομηχανίας στη χώρα, ιδιαίτερα της βαριάς, που αποτελεί τη βάση για την ανάπτυξη της έρευνας και την καλύτερη εκπαίδευση, ενάντια στην ανεργία, το οικονομικό σαμποτάζ και το ρωσόδουλο μεσαίωνα.

Καμιά υποστήριξη στο νεοναζι Γκαροντί

Καμιά δημοκρατία για τους φασίστες

Τελευταία ξεκίνησε μια επίθεση ενάντια στην ευρωπαϊκή δημοκρατία με πρόσχημα τη δίκη ενάντια στον Γκαροντί που γίνεται στη Γαλλία για τις θέσεις του πάνω στο Ολοκαύτωμα, όπως περιλαμβάνονται σε ένα τελευταίο του βιβλίο με τίτλο "Ιδρυτικοί μύθοι της Ισραηλινής πολιτικής".

Αυτοί που καταδικάζουν τη δίκη σαν επίθεση στην ελευθερία της έκφρασης ξεχνάνε να καταδικάσουν τον Γκαροντί για τις θέσεις του, που ούτε λίγο ούτε πολύ αμφισβητούν την έκταση, αλλά και την τερατώδη ουσία της εξόντωσης των Εβραίων από το Τρίτο Ράιχ.

Είναι χαρακτηριστική από αυτή την άποψη η θέση ενός Γ. Σταματόπουλου στην *Ελευθεροτυπία* της 27 Απρίλη, σύμφωνα με την οποία «ο Γκαροντί έχει δικαίωμα στη δημοκρατία στην κάπως αιρετική άποψη ότι δεν ήταν και τόσης έκτασης η θηριωδία του ναζισμού...», ενώ παρακάτω τα βάζει με τους «θλιβερούς εσπερίους» «υπηκόους ενός κενού ιδεολογήματος περί Ευρωπαϊκής Ένωσης, μιας φαιδρής διακήρυξης για τα δικαιώματα του ανθρώπου».

Η κάπως "αιρετική άποψη" του Γκαροντί δεν είναι άλλη από την τρέχουσα αντίληψη όλων των νεοφασιστών της γης που κοιτάνε να δυναμώσουν τον αντισημιτισμό αρνούμενοι λίγο-πολύ το ναζιστικό ολοκαύτωμα των Εβραίων.

Ο Γκαροντί υιοθετεί τις θέσεις των λεγόμενων αναθεωρητικών ιστορικών, που έχουν μια κοινή θέση την αμφισβήτηση της έκτασης της εξολόθρευσης και την αμφισβήτηση του συνειδητού και οργανωμένου σχεδίου που υπήρχε πίσω από αυτή την εξολόθρευση. Ο αναθεωρητισμός σχετικά με το ολοκαύτωμα είναι η πιο ύπουλη, αλλά ταυτόχρονα και η πιο δειλή επιστροφή του ναζισμού στο επίπεδο της ιστορικής επιστήμης.

Ο αναθεωρητισμός επιμένει βασικά σε δύο σημεία που αλλοιώνουν την εικόνα που έχουν σχηματίσει οι μάζες για το Ολοκαύτωμα. Το ένα σημείο, που αφορά την έκταση, είναι ότι οι νεκροί είναι πολύ λιγότεροι από πέντε εκατομμύρια, και το δεύτερο, εκείνο που αφορά τη ναζιστική ψυχρή πρόθεση, είναι η άρνηση ή αμφισβήτηση της έκτασης των θαλάμων αερίων και των φούρνων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Επειδή και τα δύο αυτά ζητήματα έχουν στοιχειοθετηθεί πολύ διεξοδικά στη δίκη της Νυρεμβέργης, οι αναθεωρητές τα βάζουν ακριβώς με αυτή τη δίκη, κατηγορώντας την σαν μια δίκη πολιτικής σκοπιμότη-

τας, που σαν τέτοια ποδοπατεί τα στοιχεία της ψυχρής επιστημονικής έρευνας.

Αυτά επαναλαμβάνει και ο Γκαροντί. Οι υπερασπιστές του δεν τολμάνε να υποστηρίξουν τον Γκαροντί στην ουσία της θέσης του, γιατί αυτή είναι πεθασμένη επιστημονικά και ναζιστική πολιτικά. Ανεξάρτητα από τη δίκη της Νυρεμβέργης και μετά από αυτή, ολοκληρώθηκε μια άπειρα υπομονετική, μεθοδική, με σεβασμό στις πηγές και τα αρχεία, ιδιαίτερα τα γερμανικά αρχεία, καταγραφή της έκτασης και της ποιότητας του ολοκαυτώματος, όχι μόνο από έναν αλλά από εκατοντάδες ιστορικούς, δημοσιογράφους και μελετητές κάθε είδους.

Τα στοιχεία είναι από πολλές πλευρές διασταυρωμένα και μιλάνε για νεκρούς ανάμεσα σε 5.500.000 και 6.000.000, ενώ τα πάντα για τους θαλάμους αερίων και τους φούρνους είναι καταγεγραμμένα με κάθε λεπτομέρεια στα γερμανικά αρχεία, πέρα από τις χιλιάδες μαρτυρίες θυτών και θυμάτων. Σε ό,τι αφορά τις επιστημονικές μεθόδους υπολογισμού, αυτές συνίστανται στην πρόσθεση του αριθμού των εκτοπισμένων, των σφαγιασθέντων εκτός στρατοπέδων από τις ειδικές ναζιστικές κινητές ομάδες εξολόθρευσης (τις λεγόμενες Einsatzgruppen), που κρατούσαν ακριβή στοιχεία των νεκρών, και των θανατωμένων με αέρια. Το πιο βασικό ντοκουμέντο για όλα αυτά είναι η "δουλειά" του στατιστικολόγου των SS Ρίχαρντ Κόρχερ.

Από την άποψη του ποσοστού των θανάτων, το 25% σφάχτηκε από τα Einsatzgruppen εκτός στρατοπέδων, το 60% στα στρατόπεδα και το 15% στα Γκέτο.

Σε ό,τι, τέλος, αφορά την πρόθεση των ναζί, δηλαδή ότι η απόφαση για την εξολόθρευση ήταν κεντρική και δεν ήταν έργο μερικών παραφρόνων μεσαίων στελεχών του ναζισμού, όπως ισχυρίζονται οι αναθεωρητές, αυτή αποδειχεται με ενάργεια στο λόγο του Χίμλερ στο Πόξεν στις 4 του Οκτώβρη του 1943 μπροστά στους αξιωματούχους του Ράιχ πάνω στο ζήτημα της εξολόθρευσης. Εκεί ο Χίμλερ είχε πει:

«Αυτό το θέμα πρέπει να πλησιαστεί ανάμεσά μας με ειλικρίνεια, όμως ποτέ δε θα μιλήσουμε γι' αυτό δημόσια. Αναφέρομαι στη εξόντωση των Εβραίων, την εξολόθρευση της εβραϊκής ράτσας. Είναι ένα ζήτημα για το οποίο θα έπρεπε να μιλάμε ελεύθερα: οι εβραίοι πρέπει να εξοντωθούν. Αυτό είναι το πρόγραμμά μας και πρέπει να το εφαρμόσουμε».

Οι νέοι ναζί πιάνονται από το αποφασιστικό πέπλο σιωπής που έριξαν οι χιτλερικοί πάνω από τη δράση τους για να την αμφισβητήσουν. Είναι γεγονός ότι οι εκφράσεις που χρησιμοποιούσαν οι ναζί για την εξόντωση ήταν παραπλανητικές. Μίλουσαν πάντα για "ειδική μεταχείριση", "εκκένωση" και "απομάκρυνση".

Σύμφωνα με όλους τους ιστορικούς, με ολόκληρη την παγκόσμια ιστορική επιστήμη, το ζήτημα του ολοκαυτώματος σαν γεγονός έχει κλείσει. Εκείνο βέβαια που δεν έχει κλείσει είναι η ερμηνεία του. Άλλη είναι η ερμηνεία των αστοφιλελεύθερων, που δίνουν ψυχολογικές και ιδεολογικές ερμηνείες σ' αυτή την τερατώδη σφαγή, και άλλη είναι η ερμηνεία των λενινιστών, που την αποδίδουν, και σωστά, στη βαρβαρότητα του ιμπεριαλιστικού πολεμικού μονοπώλιου.

Όμως αυτοί που από ηγετική θέση σαν διανοούμενοι αμφισβητούν το γεγονός είναι καθαροί φασίστες. Είναι οι πιο ωμοί σύγχρονοι φασίστες. Και σαν τέτοιοι χρησιμοποιούν και την άλλη δοκιμασμένη μέθοδο που πάντα χρησιμοποιούν οι αντιδραστικοί για να ελαφρώσουν τους "ήρωές τους": τη μέθοδο της ισοπέδωσης. Δηλαδή τη μέθοδο: φταίνε οι Σέρβοι, αλλά φταίνε και οι Βόσνιοι, φταίνε οι χιτλερικοί, αλλά φταίξαν και οι Εγγλέζοι, σφάζανε οι χιτλερικοί, αλλά σφάζουν τώρα και οι Εβραίοι, έσφαξαν εβραίους οι χιτλερικοί, αλλά έσφαξαν και Ρώσους.

Αυτές είναι μέθοδες σχετικοποίησης του εγκλήματος, μέθοδες ισοφάρισης και μέθοδες αμοιβαίας εξουδετέρωσης. Αυτές τις μέθοδες χρησιμοποιεί ο Γκαροντί, όπως και οι υποστηρικτές του.

Όμως ό,τι και να λένε όλοι αυτοί οι καλυμμένοι σύγχρονοι ναζί δεν μπορούν να κρύψουν την ειδική στη σύγχρονη και στην παγκόσμια ιστορία, ψυχρή, επιστημονική, καλυμμένη και μεθοδική εξόντωση ενός λαού που χαρακτηρίστηκε υπάνθρωπος.

Οι καλυμμένοι σύγχρονοι ναζί δεν μπορούν να κρύψουν ότι ο αντισημιτισμός είναι η πιο ακραία έκφραση της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Γι' αυτό μεταμφιέζουν τον αντισημιτισμό τους σε αντισιωνισμό και κρύβονται πίσω από αυτόν. Αυτή η μεταμφίεση είναι η αγαπημένη των σοσιαλφασιστών και των ισλαμοφασιστών. Κνίτες και παπάδες, αντικαπιταλιστές, εθνικιστές και αντιδυτικοί κάθε είδους κρύβονται πίσω από τον αντισιωνισμό, για να βγάλουν το παλιό αντισημιτικό κεντρί τους δίχως να συλληφθούν. Όμως ένας δημοκράτης ξέρει και νιώ-

θει ότι ο αληθινός αντισιωνιστής είναι ορκισμένος εχθρός κάθε εθνικού και θρησκευτικού φανατισμού, ενώ έχει μάθει να απεχθάνεται με όλη τη δύναμη της ψυχής του τον ψευτοσοβιετικό φασισμό, δηλ. κάθε ιμπεριαλιστικό αντικαπιταλισμό.

Ο Γκαροντί ήταν όλα αυτά. Τέτοιο ιδεολογικό τέρας δεν έχει ξαναβγεί από τα σπλάχνα του σοσιαλφασισμού. Αυτό το τέρας πράγματι κατάλαβε ότι ένας καλός γάλλος κνίτης μέχρι τα 1980 έπρεπε να έχει μια "ανώτερη" και αγαθή σχέση με τον καθολικισμό, αλλά ότι μετά από τα 1990 θα έπρεπε να εμπνέεται από το δολοφονικό Ισλάμ. Ο Γκαροντί έφτασε στο νεοναζισμό διαγράφοντας μια ιδανική συνεκτική πορεία αρχικά σαν σοσιαλφασίστας του "Κ"Κ Γαλλίας και καθολικός, και ύστερα σαν ισλαμιστής. Ο Γκαροντί απλά απόδειξε ότι έμεινε σταθερός στις θέσεις του και πάντα οξυδερκής σα φασίστας. Βέβαια, οι Γάλλοι δεν το είδαν έτσι το ζήτημα, γιατί νόμιζαν ότι άλλο "Κ"Κ Γαλλίας και άλλο Λεπέν, και έτσι ξεφνιάστηκαν και σιχάθηκαν τον Γκαροντί. Οι υπερασπιστές του όμως στην Ελλάδα νόμισαν ότι έπιασαν λαβράκι και ότι η δίκη του θα ξεσήκωνε τους γάλλους δημοκράτες. Αλλά όλοι ξεσηκώθηκαν εναντίον του και ο μόνος που βρέθηκε να τον υποστηρίξει ήταν ένας αγαπητός στους γάλλους γερο-παπάς, δημαγωγός και φιλόπληθος, ονόματι Πιερ. Όμως ξαφνικά ο Πιερ έγινε τόσο αντιπαθής, ώστε υποχρεώθηκε να αναθεωρήσει τη γραμμή του μένοντας μόνο να υποστηρίξει το γενικό δικαίωμα του Γκαροντί να μιλάει ελεύθερα. Σ' αυτή τη θέση τελικά οχυρώθηκαν και εκείνοι οι έλληνες αντιδραστικοί που βγήκαν να καταδικάσουν με πάθος τη δίκη του Γκαροντί.

Αυτή η φιλελεύθερη μεταμφίεση δεν μπορεί ωστόσο να τους σώσει. Κανείς δημοκράτης δεν παθιάζεται για το δικαίωμα ενός ναζί να μιλάει ελεύθερα, ενώ ένας συνεπής και βαθύς δημοκράτης απαιτεί ο ναζί να μη μιλάει ελεύθερα.

Ο ναζί μπορεί να μιλάει ελεύθερα μόνο στο βαθμό που δεν είναι ένας ολοκληρωμένος και συνειδητός ναζί, είτε δεν είναι ακόμα αντιληπτός σαν τέτοιος από το λαό. Ασφαλώς δεν κλείνει κανείς το στόμα ενός δεκαπεντάχρονου παιδιού που παπαγαλίζει αναθεωρητικές ιστορίες, ούτε βγάζει εκτός νόμου το ναζιστικό στην ηγεσία του ψευτοΚΚΕ που δεν έχει γίνει αντιληπτό στις μάζες σαν τέτοιο. Όμως σε μια δημοκρατική χώρα η "Χρυσή Αυγή" θα ήταν εκτός νόμου, γιατί είναι ένας αποδειγμένος ναζί-

σμός. Οι μάζες στη χώρα μας και την Ευρώπη έχουν πείρα του ναζισμού. Γι' αυτό στον οργανωμένο πολιτικά και ιδεολογικά ναζισμό πρέπει να ασκηθεί ανοιχτή πολιτική διχτατορία. Η δημοκρατία πρέπει να ασκεί διχτατορία στον αποδειγμένο στις μάζες φασισμό. Γι' αυτό πρέπει και η χούντα να πεθάνει στη φυλακή.

Σε αφορά ό,τι τώρα την περίπτωση Γκαροντί, γι' αυτή θα ξέρουν περισσότερα οι ίδιοι οι Γάλλοι. Όμως ο γαλλικός νόμος που καταδικάζει την αναθεωρητική φιλοναζιστική προπαγάνδα είναι ένας προοδευτικός νόμος που δείχνει πόσο πιο προχωρημένη είναι η γαλλική αστική δημοκρατία από την ελληνική.

Εννοείται ότι οι σοσιαλφασίστες θα βιαστούν να πουν ότι η Γαλλία έχει Λεπέν, ενώ η Ελλάδα δεν έχει. Αυτό είναι το χειρότερο ψέμα. Οι όγκοι του εθνικοφασισμού που υπάρχουν στα ηγετικά επιτελεία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και οι όγκοι του σοσιαλφασισμού που υπάρχουν στην ηγεσία των τριών μικρών κομμάτων δεν υστερούν σε τίποτα από την ουσία του λεπενισμού. Η απουσία του ρατσισμού και του ανοιχτού αντισημιτισμού από τη φρασεολογία της κυρίαρχης ελληνικής ακροδεξιάς των πέντε κομμάτων δεν πρέπει να φέρνει σύγχυση σε κανένα δημοκράτη. Ο ρατσισμός στην Ελλάδα είναι κυριαρχικά εθνικορατσισμός και ο αντισημιτισμός παίρνει πάντα το χρώμα του αντικοινοβιτισμού και του αντισιωνισμού. Αυτή η ελληνική παθολογία παίρνει ήδη τη μορφή του αληθινού ναζισμού ιδιαίτερα μέσα από τη θεωρία της ανωτερότητας του λεγόμενου ελληνισμού. Ο κίνδυνος είναι εδώ μεγάλος, γιατί ποτέ η ελληνική αστική τάξη δεν καθιέρωσε το φιλοναζισμό σαν "ιδιαίτερα ειδεχθές έγκλημα".

Αυτό το χρωστάμε στο βάθος στο γεγονός ότι η ελληνική αντίδραση χρειάστηκε τους συνεργάτες των Γερμανών ναζί για να νικήσει την ελληνική επανάσταση του 1945- 1949. Αντίθετα, η ευρωπαϊκή αστική τάξη, επειδή δεν κινδύνεψε άμεσα από μια τέτοια επανάσταση, είχε την πολυτέλεια να παραδώσει τους συνεργάτες των ναζί στο μίσος των ευρωπαϊκών λαών. Ο γαλλικός νόμος λοιπόν που δίνει το δικαίωμα σε ένα δημοκράτη να πάει στα δικαστήρια έναν υπερασπιστή των ναζί είναι μια δημοκρατική κατάκτηση των ευρωπαϊκών λαών. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που εκείνοι που στριγκλίζουν εδώ γι' αυτό τον νόμο, όταν δεν είναι αθεράπευτα φιλελεύθεροι, είναι οι χειρότεροι αντιδραστικοί.

Η ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΤΑΙ

Η επίσκεψη του πρωθυπουργού στη Θράκη την προηγούμενη εβδομάδα σηματοδοτεί τη νέα τακτική της αστικής τάξης απέναντι στην τούρκικη μειονότητα. Μια τακτική που καθορίζεται από την “εθνική στρατηγική” ενάντια στον “τούρκικο επεκτατισμό”. Άλλωστε ολόκληρη η αστική τάξη αντιμετώπιζε τη μειονότητα μέσα από το πρίσμα της κάθε φορά εθνικής στρατηγικής της. Η “ισονομία” και η “ισοπολιτεία” για τους “μουσουλμάνους” σημαίνει περαιτέρω καταπίεση όσο δε λύνεται το βασικό ζήτημα της αναγνώρισης του εθνικού χαρακτήρα της μειονότητας, ότι δηλαδή είναι τούρκικη.

Ταχτικά αυτό αποδεικνύεται από τις εξαγγελίες του Σημίτη, που κινούνται σε δύο κύρια ζητήματα για την τούρκικη μειονότητα. Το πρώτο είναι η προώθηση των τουρκοφάγων σοβινιστών του στρατού με τις υποσχέσεις για “δυναμικό εκσυγχρονισμό των οπλικών συστημάτων και νέες λειτουργικές δομές των ενόπλων δυνάμεων”, ζήτημα που θα εξετάσει άμεσα η κυβερνητική επιτροπή. Ακόμα η υπόσχεση του Σημίτη ότι θα κλείσει το συντομότερο δυνατό το νέο μισθολόγιο των αξιωματικών του στρατού, κάτι που έχει αναθέσει απευθείας στον Υπουργό Οικονομικών. Αυτή ήταν η ομιλία του προς τους αξιωματικούς του Δ’ Σώματος στρατού (Ελευθεροτυπία, 6 Μάη). Το δεύτερο αφορά την προώθηση του εθνικισμού της Δ. Θράκης με παλινοστούντες πόντιους σαν “πρότυπο ανάπτυξης της Μακεδονίας και της Θράκης” (στο ίδιο, 5 Μάη). Βλέπουμε λοιπόν ότι η μειονότητα αντιμετωπίζεται σαν εσωτερικός εχθρός που πρέπει δραστικά να αντιμετωπιστεί με παρόμοια μέτρα. Καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει αυτό με ισονο-

μία και ισοπολιτεία.

Στρατηγικά διακρίνουμε ότι, μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία και την προτροπή προς την αστική τάξη του ρωσόδουλου Παπανδρέου να στραφεί στον κίνδυνο εξ Ανατολών, για να τραβήξει τον πληγωμένο απ’ τη Δύση σοβινισμό προς τη Ρωσία, η τακτική απέναντι στην τούρκικη μειονότητα ήταν επίθεση και προβοκάτσιες (γεγονότα ’88 στην Κομοτηνή, φυλάκιση Σαδίκ, Σερίφ το ’90 επειδή υπερασπίζονταν τον τούρκικο χαρακτήρα της μειονότητας). Ουσιαστικά αυτή η περίοδος κλείνει με το “τροχαίο ατύχημα” και το θάνατο του Σαδίκ το καλοκαίρι του ’95, δηλαδή με το χτύπημα της πολιτικής ηγεσίας της μειονότητας. Σήμερα η ταχτική αυτή αντιστοιχεί στη δυναμική απορρόφηση με ταυτόχρονη πίεση. Η αστική τάξη λέει: “Υπάρχουν κάποιοι κακοί πράχτορες της Τουρκίας που καθοδηγούνται από το τούρκικο προξενείο και μεγάλη μάζα της μειονότητας που παρασύρεται από αυτούς”. Έτσι δίνει κάποια στοιχειώδη δικαιώματα, όπως η άρση της μπάρας από τον Αρσένη, και μηδαμινές παροχές στην εκπαίδευση, για να καθησυχάσει τον πληθυσμό. Παράλληλα καταβάλλει μια μεγάλη προσπάθεια για να απαγκιστρώσει τους Πομάκους και να τους χρησιμοποιήσει σαν πολιορκητικό κριό των Τούρκων μειονοτικών. Τώρα λοιπόν η αστική τάξη καταγράφει την πομάκινη γλώσσα, το Δ’ Σώμα στρατού εκδίδει πομάκινο λεξικό και επιδίδεται στο να αναδειξεί σαν ξεχωριστή και κυρίαρχη εθνότητα τους Πομάκους ενάντια στους Τούρκους. Η παραπάνω τακτική ουσιαστικά έχει αποφασιστεί από την οικουμενική κυβέρνηση του 1990 με την ομόφωνη γνώμη των Α. Παπανδρέου, Κ. Μητσοτάκη

και Χ. Φλωράκη με τότε πρωθυπουργό τον Ξ. Ζολώτα (δες Ελευθεροτυπία, 4 Μάη).

Όμως όλα αυτά τα μέτρα σημαίνουν ένα πράγμα: Την άρνηση στη μειονότητα του δικαιώματος να ονομάζεται αυτό που στην πραγματικότητα είναι, δηλαδή τούρκικη. Η αστική τάξη εδώ επικαλείται τη Συνθήκη της Λωζάννης του 1923 που ονομάζει τη μειονότητα μουσουλμανική. Αυτή είναι η συνθήκη που δεν απαγορεύει στους Τούρκους να λέγονται Τούρκοι, ενώ κρύβει μέσα της και την επέμβαση στα εσωτερικά κάθε χώρας, αφού επιτρέπει τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία να έχουν άμεσο λόγο για τις μειονότητές τους στις δυο χώρες και δημιουργήθηκε πάνω σ’ αυτή τη βάση. Πρόκειται για μια απάτη, γιατί οι ίδιοι οι αστοί, όταν σέρνονταν πίσω απ’ τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, έκαναν ακριβώς την ανάποδη κίνηση για να χρησιμοποιήσουν τη μειονότητα σα φυσικό ανάχωμα απέναντι στον από βορρά κίνδυνο. Στις 28/1/1954 ο γενικός διοικητής Θράκης Γ. Φεσσόπουλος στέλνει εγκύκλιο προς τους δημάρχους και κοινοτάρχες, με αριθμό πρωτοκόλλου Α 1043, στην οποία αναφέρει: «Κατόπιν διαταγής του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, παρακαλούμε όπως εφ’ εξής εις πάσαν περίπτωση γίνεται χρήση του όρου “Τούρκος, τουρκικός”, αντί του τούτου “μουσουλμάνος-μουσουλμανικός”. Επί τούτοις δέον να μεριμνήσετε δια την αντικατάστασιν των εν τη περιφέρειά υμών υφισταμένων διαφόρων επιγραφών, όπως “Μουσουλμανικόν Σχολείον, Μουσουλμανική Κοινότης” κ.λπ. διά της τιαυτής “τουρκικόν”».

Ένα χρόνο αργότερα στις 5/1/1955 ο γενικός διοικητής Θράκης στέλνει δεύτερη εγκύκλιο με αριθμό πρωτο-

κόλλου Α 202 προς τη Διεύθυνση Εσωτερικών, η οποία περιλαμβάνει τα εξής: «Παρά τας αυστηράς διαταγάς της Κυβερνήσεως, κοινοποιήσας και υφ’ ημών διὰ των υπ’ αρ. Ε.Π. 728/22-4-1954 και Α 24869/22-12-1954, περί της αντικαταστάσεως και χρησιμοποίησεως του λοιπού των όρων “μουσουλμάνος-μουσουλμανικός” διὰ των τιοιούτων “Τούρκος-τουρκικός”, εις το χωρίον Άρατος, επί της δημοσίας οδού Κομοτηνής - Αλεξανδρουπόλεως, υφίσταται επιγραφή εμφανέστατη αναγράφουσα “Μουσουλμανικόν Σχολείον”. Ν’ αντικατασταθῆ αμέσως αὐτή, ὡς καὶ πάσα ἄλλη τυχόν υπάρχουσα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ νομοῦ Ροδόπης» (Περιοδικό Τετράδια, Χειμῶνας-Άνοιξη 1993).

Ακόμα και στα σχολικά βιβλία, τουλάχιστον μέχρι το 1984, υπάρχει ο όρος “τούρκικος” για να περιγράψει τη μειονότητα (Ιστορία Νεότερη και Σύγχρονη Γ’ Λυκείου, Τεύχος Γ’, σελ. 117, επίσης Θέματα Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας από τις Πηγές, Γ’ Λυκείου, Τεύχος Β’, Έκδοση 1984). Πότε λέγατε αλήθεια κύριοι αστοί, τότε ή τώρα; Η απάτη της αστικής τάξης, που αποκαλύφθηκε ολόπλευρα με την πραχτική της απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, φαίνεται να τη χαρακτηρίζει σ’ ολόκληρη την ιστορία της ανάλογα με τον ιμπεριαλισμό που διάλεγε κάθε φορά για να ικανοποιήσει τη σοβινιστική της αρρώστια.

Σήμερα όλοι οι ρωσόφιλοι κατακεραυνώνουν την τότε φιλοαμερικάνικη πολιτική και το δόγμα “ανήκομεν εις τη Δύση” γιατί ακριβώς έχουν αλλάξει προστάτη, κι έτσι αλλάζουν ολόκληρη τη συμπεριφορά τους. Είναι όλοι εκείνοι που, όταν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρισκόταν στις δόξες του, έσκυβαν το κεφάλι και του

έγλειφαν τα πόδια.

Για το προλεταριάτο υπάρχει μία και μόνο λύση: Αναγνώριση του εθνικού χαρακτήρα της τούρκικης μειονότητας και κατάργηση όλων των διακρίσεων. Η μειονότητα είναι δυσαρστημένη γιατί της στερούν την ελευθερία της εθνικής συνείδησης. Την ελευθερία να απολαμβάνει όλα τα δικαιώματα που ισχύουν αυτόνομα για τους έλληνες πολίτες. Παραχωρήστε της όλα αυτά και η μειονότητα θα πάψει να είναι δυσαρστημένη.

Ταυτόχρονα δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε κανένα δικαίωμα επέμβασης στα εσωτερικά της Ελλάδας από την Τουρκία. Το μειονοτικό ζήτημα θα λυθεί σε βαθιά ενότητα με τον ελληνικό λαό και την τούρκικη μειονότητα, που αποτελεί τμήμα του. Το καθήκον των επαναστατών είναι ακριβώς να γκρεμίσουν τα σύνορα της άγνοιας και του μίσους μέσα στο μυαλό και την καρδιά των μαζών, που τα έχουν ορθώσει για την τούρκικη μειονότητα. Αυτό δεν μπορεί να γίνει όσο δεν αναγνωρίζεται ο εθνικός χαρακτήρας της τούρκικης μειονότητας και δε φωτίζεται ολόπλευρα το ζήτημα.

Ασφαλώς όλο το πρόβλημα θα λυθεί μόνο στο σοσιαλιστικό κράτος. Τότε που γενικός κρατικός νόμος, βασισμένος στον πλήρη εκδημοκρατισμό της χώρας, θα απαγορεύει χωρίς εξαίρεση οποιοδήποτε στένεμα ή περιορισμό όλων των εθνικών μειονοτήτων. Έτσι θα μπορέσει ξανά να ενώσει Τούρκους και Έλληνες εργάτες μέσα στα ίδια συνδικάτα, στις ίδιες εργατικές ενώσεις, στην κοινή πάλη για το χτίσιμο μιας καινούριας κοινωνίας χωρίς ίχνος εθνικής και κοινωνικής καταπίεσης.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΦΟΝΙΑΔΩΝ ΤΗΣ ΜΑΒΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

Επισκοπής, αλλά και για να ξεκαθαρίσουν, την κατάλληλη στιγμή και κάτω από το κατάλληλο κλίμα, το εσωτερικό μέτωπο από κάθε "παρείσακτο", ενώ παράλληλα μ' αυτή την κίνησή τους ρίχνουν και γέφυρες με την κλασική χούντα (ας θυμηθούμε εδώ την επανειλημμένη θέση Λεντάκη και άλλων για αποφυλάκιση των χουντικών). Αρκεί, βέβαια, να είναι καλά παιδιά. Να μην κάνουν δηλαδή του κεφαλιού τους όποια στιγμή θέλουν, αλλά μόνο όταν τους υποδειχθεί από τα στρατηγικά και ταχτικά συμφέροντα του σοσιαλφασισμού. Αλλιώς, μπαίνουν και στη φυλακή, έστω και προσωρινά.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Προκειμένου να βρεθεί η απαραίτητη νομική φόρμουλα για την αποφυλάκιση της ηγεσίας της ΜΑΒΗ, ο αντιεσαγγελέας προχώρησε σε εξόφθαλμους νομικούς ακροβατισμούς διαστρέφοντας πλήρως όχι μόνο την αλήθεια και τα πραγματικά γεγονότα, αλλά και τα στοιχεία της δικογραφίας, που αποτελούνταν από 10.000 σελίδες επιβαρυντικών στοιχείων! Θαυμάστε το τελικό συμπέρασμά του: «...απλώς αγόρασαν τον οπλισμό από αγνώστους Αλβανούς, με σκοπό να αποκομίσουν οικονομικό όφελος!». Οι δολοφόνοι βαφτίστηκαν σε φουκαράδες μικροεμπόρους όπλων δηλαδή!

Ας δούμε μερικά συντριπτικά στοιχεία από τη δικογραφία και πώς αυτά διαστρεβλώθηκαν ή απλά αγνοήθηκαν.

Το κυριότερο είναι ότι, σύμφωνα με τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης της Αστυνομίας, οι αριθμοί των όπλων που βρέθηκαν στην κατοχή των σοβινοφασιστών συμφωνούσαν με τους αριθμούς των όπλων που είχαν αρπάξει από το φυλάκιο της Επισκοπής: «Τα όπλα, συνεξετάσθέντα με τα απεικονιζόμενα εις την προρρηθείσαν της τρίτης προκηρύξεως έγχρωμον φωτογραφίαν, ευρέθησαν να αναγνωρίζονται ταυτοποιούνται με αυτά τα υπ' αριθμούς ΤΧ4249 ΙΙ, 4220092, ΤΧ1154 ΙΙ και 3107102 αντίστοιχα τέσσερα τοιαύτα και εκ της επανασυγκρίσεως των υπό του Αστυν. Τμήμ. Δελβινακίου προρρηθέντων κατασχεθέντων ανευρέθησαν να αναγνωρίζονται ταυτοποιούμενα προς τα εικονιζόμενα τα υπ' αριθμούς 3101413, 05567-84 και 4203046 αντίστοιχα τρία πολεμικά όπλα».

Επίσης, ο Αναστασούλης το βράδυ της 8^{ης} προς την 9^η Απριλίου 1994 είναι διαπιστωμένο πως είχε διανυκτερεύσει στο ξενοδοχείο "Λητώ" στο Αγρίνιο, στο ίδιο που ο ίδιος και οι άλλοι

έξι ένοπλοι είχαν διανυκτερεύσει δυο μέρες πριν συλληφθούν. Ισχυρίστηκε όμως ότι είχε πάει για μια ερωτική συνάντηση με μια «μη αποκαλυπτομένη νεαρά, καταγομένη εκ Βορείου Ηπείρου», ενώ το άλλο δωμάτιο το είχε νοικιάσει για «τους τρεις εξαδέλφους της»!

Και τι γράφει πως πίστεψε ο αντιεσαγγελέας; "Έχαψε" όλη σχεδόν τη διήγηση του Αναστασούλη και ισχυρίστηκε ότι τα όπλα είχαν θαφτεί στο αγρόκτημα του γιατρού Κοκαβέση ένα χρόνο πριν την αποκάλυψή τους, πριν δηλαδή την επίθεση στην Επισκοπή!

Και η ΜΑΒΗ; Μα, αυτή δεν υπήρξε ποτέ, διαβεβαιώνει ο δικαστικός! Η προκήρυξη στην *Ελευθεροτυπία* δε θεωρείται αυθεντική, καθώς θα μπορούσε να έχει συνταχθεί με βάση τα ρεπορτάζ των αλβανικών ΜΜΕ και η ύπαρξή της δε συνάδει με την επίσημη πολιτική της χώρας, υποστηρίζει: «Κατά το ενημερωτικόν σημείωμα της ΥΠΕΑ/Β/ΙΙΙ εξ ερευνών των Αρχών Ασφαλείας ουδέν προέκυψε δια την οργάνωσιν». Και μετά την Επισκοπή και τη σύλληψή τους στο Δελβινάκι τα ίδια: «Η ενταύθα Διεύθυνσις Κρατικής Ασφαλείας της Ελληνικής Αστυνομίας κατέληγε εις την πιθανότητα ότι αποτελεί προβοκάτσια το "νέον" ΜΑΒΗ».

Μην την είδατε μην την απαντήσατε λοιπόν...

Η έγχρωμη φωτογραφία με τα όπλα που βρέθηκαν στα χέρια των σοβινοφασιστών και την είχε στείλει η ΜΑΒΗ είναι "κατασκευάσμα ανθελληνικών κέντρων"! Τι άλλο θα δουν τα μάτια μας!

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΕΠΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ

Και οι ελληνικές στρατιωτικές φόρμες παραλλαγής; Μα κι αυτές τις έβαλαν οι αλβανοί πωλητές των όπλων για να βρεθούν μετά και να κατηγορηθούν οι αγνοί πατριώτες ως δολοφόνοι (!!!): «Η τοποθέτηση των στρατιωτικών ενδυμασιών και στρατιωτικών εφοδίων μετά του ρηθέντος εξ Αλβανίας οπλισμού και πυρομαχικών δύναται να διερμηνευθεί ως επίβουλος ενέργεια των αγνώστων Αλβανών πολιτών κατά του Αναστασούλη ως εφέδρου αξιωματικού του ελληνικού στρατού και κατά των λοιπών ως μετ' αυτού συμπαραισταμένων εις εθνικοπολιτιστικές εκδηλώσεις των ομογενών της Βορείου Ηπείρου. Καθ' ότι δια της συλλήψεως των θα εθεμελιούντο οι επιζητούμενοι υπό της γείτονος χώρας αποδείξεις της ελληνικής αναμειξεως εις την δολοφονικήν ενέργειαν της Επισκοπής και εις την αποκατάστασιν της αξιοπιστίας της εις τους Διεθνείς Οργανισμούς, εις

τους οποίους προσέφυγε κατά της Ελλάδος, δια να επιτύχη εις βάρος της τους προεκτεθέντας διαφανείς εθνικοπολιτικούς της σκοπούς».

Δηλαδή οι ίδιοι οι Αλβανοί κατά διαταγή του Μπερίσα και για να στριμώξουν την Ελλάδα στους διεθνείς οργανισμούς οργάνωσαν μια πρώτου μεγέθους προβοκάτσια για να βάλουν τους αθώους φυλακή!

Και πώς ήξεραν οι Αλβανοί ότι οι Αναστασούληδες θα συλληφθούν; Ο δικαστικός μας έχει για όλα μια έτοιμη απάντηση: Κι αυτό κανονισμένο το είχαν σε συμπαιγνία με κέντρα του εξωτερικού. Γράφει: «Επικειμένης της προφανούς σχεδιασθείσης δια της υποβολιμαίας πληροφορίας της αθρόας μετακινήσεως λαθρομεταναστών συλλήψεως των κατηγορουμένων μετά των κατασχεθέντων, περιέργων δημοσίευσμα του συντάκτου *Μαρκ Νέλσον* της εφημερίδος *Wall Street Journal* αναδημοσιεύθεν εις την εβδομαδιαίαν εφημερίδα *ΣΤΟΧΟΣ* της 1/3/1995 προέβλεπε ελληνοαλβανικήν αναμέτρησιν και οι ελληνοαλβανικές σχέσεις είχαν φθάσει εις το χειρότερον σημείον και ο πρωθυπουργός *Ανδρέας Παπανδρέου* ηρνείτο τας αλληπαλλήλους προτάσεις του *Σαλί Μπερίσα* δι' ελληνοαλβανικόν διάλογον προς επίλυσιν των διαφορών».

Αυτό πια δεν είναι δικαστική κρίση, αλλά αποκάλυπτη πολιτική ολογία. Λες και βγήκε από τα χαλκεία της ΚΓΒ η εισήγηση του κ. Πατσή.

Μετά απ' όλ' αυτά, δεν είναι περιέργο που κατακεραυνώνει τον Τύπο, ο οποίος μετά τη σύλληψη "παρασύρθηκε από την αλβανική προπαγάνδα"! «Από την πολυλογούσαν δημοσιογραφικήν δημοσκοπίαν εσχηματίσθησαν ανένεγκται και αναπόδεικται κρίσεις και γνώμαι περί της σχέσεως των συλληφθέντων μετά της νεκρασταθείσης ΜΑΒΗ και το φονικόν επεισόδιον της Επισκοπής... Εδημιουργήθη η ευλογοφανής εντύπωσις της διαπράξεως αξιολογίων πράξεων της κατά συνουουργίαν και κατά συρροήν ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως».

Ας σοβαρευτούμε. Όλ' αυτά που βλέπουμε είναι προεόρτια του επερχόμενου φασισμού. Πέρα από τον τραγέλαφο της υπόθεσης, ας αναλογιστούμε ότι αυτοί οι θρασυδελιοί δολοφόνοι τριγυρνάνε ανάμεσά μας ανενόχλητοι με την "άδεια" της αστυνομίας και της δικαστικής εξουσίας, ως αποτέλεσμα της αγαστής συνεργασίας παλιού και νέου φασισμού. Σε παρόμοια περίπτωση αντίθετης πολιτικής απόχρωσης οι σοσιαλφασίστες και τα τσιράκια τους θα είχαν ξεσηκώσει τον κόσμο (βλέπε περίπτωση Μπαλάφα και Μαρίνου. Τώρα όμως αρκούνται σε ένα ανώδυνο

αρθράκι.

Η αποφυλάκιση των δολοφόνων πρέπει να γίνει ζήτημα πρώ-

του μεγέθους για τους κομμουνιστές, τους δημοκράτες και όλο τον ελληνικό λαό.

Συνεχίζεται ο εποικισμός των βραχονησίδων

Οι ελληνικές προκλήσεις στο Αιγαίο συνεχίζονται. Σύμφωνα με πληροφορίες που δημοσιεύει *Το Βήμα* (31 Μάρτη), οι εργασίες για τον εποικισμό ορισμένων βραχονησίδων βρίσκονται ήδη στο τελικό στάδιο. Στα εννέα νησάκια που έχουν επιλεγεί έχουν ήδη τοποθετηθεί δεξαμενές νερού και χτιστεί καταφύγια για τα ιστιοπλοϊκά σκάφη και παρεκκλήσια. Οι βραχονησίδες αυτές είναι: Τακμάκια (Μυτιλήνη), Βάτος και Παναγία (Οινούσες Χίου), Φαρμακονήσι, Καλόλιμνος και Νίμος (Δωδεκάνησα), Στρογγύλη (κοντά στο Καστελόριζο), Γαυδοπούλα (Κρήτη) και Αντικύθηρα.

Θυμίζουμε ότι οι βραχονησίδες διακρίνονται από τα νησιά στο

ότι δεν κατοικούνται. Οι ρωσόδουλοι θέλουν να τις κάνουν με το ζόρι κατοικήσιμες για να αλλάξουν την κυριαρχία στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου. Γιατί τα νησιά έχουν υφαλοκρηπίδα, αλλά οι βραχονησίδες όχι.

Αν πραγματικά η ελληνική κυβέρνηση κόπτεται για την ειρήνη στο Αιγαίο, τότε θα πρέπει να εγκαταλείψει αμέσως τις προκλητικές αυτές ενέργειες και να κοιτάξει να έρθει σε συνεννόηση με την Τουρκία για το σύνολο των ελληνοτουρκικών διαφορών, ώστε να κλείσουν μια και καλή όλα τα εκκρεμή ζητήματα και να πορευθούν οι δύο χώρες απερίσπαστες στο δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου.

Ηττα του γευτοΚΚΕ στη Γ. Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου

συνέχεια από τη σελ. 3

Από τους πάνω από 700 συναδέλφους που συμμετείχαν στη Συνέλευση ψήφισαν οι 250, και απ' αυτούς οι 16 ενάντια στον απολογισμό.

Αν σκεφτεί κανείς πως ολάκερη την επόμενη μέρα, μέχρι τις 8 το βράδυ που τέλειωσε η "ψηφοφορία" τους, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φέρουν να ψηφίσουν ακόμη και τους πεθαμένους, το αποτέλεσμα δείχνει την

τεράστια απομόνωση του σοσιαλφασισμού στη Ζώνη και τη θέληση των μεταλλεργατών να πάρουν το Συνδικάτο στα χέρια τους.

Με βάση αυτό το αποτέλεσμα, η Επιτροπή αποφάσισε να εντείνει την κινητοποίησή της απαιτώντας την παραίτηση της διοίκησης του Συνδικάτου και την άμεση προκήρυξη εκλογών.

Σ' αυτά τα πλαίσια η Επιτροπή κυκλοφόρησε χιλιάδες προκηρύξεις σ' όλη τη Ζώνη.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ
ΑΝΑΤΟΛΗ

ΒΡΑΖΙΛΙΑ: ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΑΚΤΗΜΟΝΩΝ

Δεν είναι μόνο τα τσετσένικα ντουφέκια στον Καύκασο, ούτε και οι μαχητικές διαδηλώσεις ενάντια στους μουλάδες του Ιράν που δείχνουν ότι τα μεγάλα επαναστατικά κινήματα έχουν τη βάση τους στον τρίτο κόσμο. Είναι και οι μεγάλες και βαθιές ταξικές συγκρούσεις στη Λατινική Αμερική και κύρια στη Βραζιλία που αποδεικνύουν το μαοϊκό χαρακτηρισμό του τρίτου κόσμου σαν "ζώνη θυελλών".

Στις 17 του Απρίλη στην αμαζονική πολιτεία της Πάρα ένα τάγμα της στρατιωτικής αστυνομίας άνοιξε πυρ με πολυβόλα και σκότωσε εικοσιτρείς αγρότες, ανάμεσά τους κι ένα παιδάκι τριών χρόνων. Αυτοί οι αγρότες ήταν μέρος μιας πορείας 1500 ακτημόνων που περιδιάβαιναν τη Βραζιλία για να βρουν γη να καλλιεργήσουν. Δεν επρόκειτο για ένα μεμονωμένο φαινόμενο. Γι' αυτό ήταν τόσο ωμή η βία που χρησιμοποιήθηκε. Παντού στη Βραζιλία γίνονται σήμερα αυθόρμητες πορείες χιλιάδων μικρών στρατών από ακτήμονες αγρότες που στρατοπεδεύουν κάθε βράδυ στις άκρες των λεωφόρων και την άλλη μέρα συνεχίζουν την αδιάκοπη πορεία τους, άντρες, γυναίκες και παιδιά, ψάχνοντας να βρουν γη και να εγκατασταθούν. Βέβαια, αυτή η γη δεν είναι δίχως ιδιοκτήτες. Πρόκειται

για γη που είναι στα χέρια των βραζιλιάνων μεγάλων γαιοκτημόνων, που αποτελούν μια υπεραντιδραστική αριστοκρατία με τεράστια δύναμη μέσα στο κράτος, ιδιαίτερα στο στρατό. Η Βραζιλία είναι μια από τις λίγες χώρες του κόσμου που τόσο πολύ δεν έχει πραγματοποιηθεί αγροτική μεταρρύθμιση. Έτσι εκεί ο πιο σύγχρονος καπιταλισμός, οπότε και το πιο σύγχρονο προλεταριάτο, συνυπάρχουν με τις πιο καθυστερημένες δομές της αγροτικής οικονομίας. Γι' αυτό η Βραζιλία είναι μια χώρα όπου ένας έρπων ή ανοιχτός φασισμός σκεπάζει μόνιμα μια επανάσταση που σιγοβράζει.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι ακτήμονες αγρότες είχαν κατασκηνώσει δίπλα σε ένα χτήμα ακαλλιέργητο και είχαν αρχίσει διαπραγματεύσεις εδώ και πέντε μήνες με μια κυβερνητική οργάνωση που είναι επιφορτισμένη με την αγροτική μεταρρύθμιση, την Incra. Οι διαπραγματεύσεις όμως τραβούσαν σε μακρόσ επειδή όπως πάντα η Incra παίζει το παιχνίδι των γαιοκτημόνων. Έτσι οι αγρότες, που καλύπτονται χαλαρά από μια παλιά οργάνωση, το Κίνημα των Εργατών Γης, αποφάσισαν να κινηθούν και να κάνουν πορεία στην πρωτεύουσα της Πάρα, που είναι το Μπέλεμ. Έτσι μπλόκαραν τον κεντρικό

δρόμο που ενώνει τη νότια Πάρα με την πόλη. Μετά από διαπραγματεύσεις δέχτηκαν να απελευθερώσουν το οδόστρωμα. Για αντάλλαγμα ο κυβερνήτης της Πάρα τους υποσχέθηκε 50 λεωφορεία για να τους γλιτώσουν από τα 700 χιλιόμετρα πορείας.

Όμως αντί για 50 λεωφορεία τους έστειλε 200 της στρατιωτικής αστυνομίας, που προσπάθησαν να τους διαλύσουν με δακρυγόνα. Οι αγρότες απάντησαν με πέτρες και κομμάτια ξύλα. Τότε οι στρατιώτες άνοιξαν πυρ και σκότωσαν τους 23.

Ο πρόεδρος της Βραζιλίας Καρντόζο καταδίκασε την αστυνομική βία και υποσχέθηκε ότι θα τιμωρήσει τους υπεύθυνους.

Όμως κάθε φορά γίνεται το ίδιο. Κανείς δεν παθαίνει τίποτα, γιατί οι γαιοκτήμονες είναι πανίσχυροι στη Βραζιλία και είναι ενσωματωμένοι μέσα στο σύγχρονο χρηματιστικό κεφάλαιο της Βραζιλίας. Αλλωστε τον Αύγουστο έγινε το ίδιο στην Πολιτεία της Ροντόνια με 11 ακτήμονες αγρότες νεκρούς. Και πάλι κανείς δεν τιμωρήθηκε. Όμως ο λαός μαζεύει.

Θα 'ρθει η ώρα της Βραζιλίας. Ο δραστήριος, γεμάτος φαντασία και τόλμη λαός της, στις απέραντες παραγκουπόλεις, στα λατιφούντια και στις ζούγκλες δεθ' αργήσει να μιλήσει.

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ ΣΤΟ ΦΩΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Στην εποχή του Τσερνομπίλ η ρώσικη σοσιαλิมπεριαλιστική προπαγάνδα, μαζί και οι πρόθυμοι στα κελεύσματά της οικολόγοι, έριξαν τον τόνο της καταγγελίας στην πυρηνική ενέργεια γενικά. Ενώ η καταστροφή και ο θάνατος ήρθαν από την Ανατολή, ο γενικός αντιπυρηνικός θόρυβος συγκλόνισε αποκλειστικά τη Δύση.

Έτσι, πήγε αφάνταστα πίσω, ίσως δεκαετίες, το πρόγραμμα της ηλεκτροπαραγωγής μέσα από την πυρηνική ενέργεια, που στήριζε την πολιτική και οικονομική ανεξαρτησία της δυτικής Ευρώπης, της Ιαπωνίας και όλων των μη πετρελαιοπαραγωγών χωρών του κόσμου.

Δέκα χρόνια τώρα μετά το Τσερνομπίλ και πάνω στην επέτειο λίγοι μόνο αμετανόητοι κνίτες και ψευτοοικολόγοι τολμάνε να κρύψουν την αλήθεια. Ότι δηλαδή δεν έφταιξε γι' αυτό το ατύχημα η πυρηνική ενέργεια και οι πυρηνικοί ηλεκτροπαραγωγοί αντιδραστήρες γενικά, αλλά έφταιξαν αποκλειστικά και μόνο οι ρώσικες κατασκευές πυρηνικοί αντιδραστήρες που στήθηκαν και στο Τσερνομπίλ της Ουκρανίας και σε όλες τις χώρες του πρώην συμφώνου της Βαρσοβίας. Αυτοί οι αντιδραστήρες είναι εγκληματικής αμέλειας από την άποψη της ασφάλειας. Και είναι συνειδητή αυτή η αμέλεια, γιατί οι Ρώσοι απόδειξαν ότι ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει ασφάλεια αντιδραστήρων. Γιατί δίπλα στους άθλιους του τύπου Τσερνομπίλ (τους RBMK) και τους λιγότερο άθλιους του τύπου Κοζλοντούι VVER - 230 και 213, υπάρχουν οι VVER - 1000, που πραγματικά κινούνται στα πλαίσια της σύγχρονης αντίληψης ασφάλειας. Οι Ρώσοι ξέρουν πολύ καλά από ασφάλεια. Η άρνησή τους όμως να χτίσουν τέτοιους ασφαλείς αντιδραστήρες οφείλεται απλά και μόνο στο ψηλό τους κόστος. Έτσι φρόντισαν να αναθέσουν στους τεχνικούς και ελεγκτές της λειτουργίας τους όλο το βάρος της ανασφαλούς τους κατασκευής. Οι δυτικοί τεχνικοί παραγωγής ονομάζουν τους ρώσους συναδέλφους τους εκπληκτικούς γνώστες της λειτουργίας και του χειρισμού των αντιδραστήρων, που συμπεριφέρονται συχνά σαν ακροβάτες προκειμένου να αποφύγουν ατυχήματα.

Τη βασική οικονομία οι Ρώσοι την πετυχαίνουν με τρία ελαττώματα: το πρώτο ονομάζεται αστάθεια σε χαμηλή ισχύ. Όταν δηλαδή η παραγόμενη ισχύς πέ-

σει, από τη φύση του αυτός ο αντιδραστήρας παραπαίει εξαιτίας του λεγόμενου "συντελεστή του θετικού κενού".

Το δεύτερο είναι το σύστημα εμβύθισης των ράβδων ελέγχου μέσα στον αντιδραστήρα. Αυτές οι ράβδοι, που σταματούν αμέσως την πυρηνική αντίδραση, βυθίζονται στους δυτικούς αντιδραστήρες σε 2 δευτερόλεπτα. Οι ρώσικοι βυθίζονται σε 20 δευτερόλεπτα. Το τρίτο είναι η απουσία προστατευτικής ζώνης. Οι δυτικοί αντιδραστήρες έχουν τρία φράγματα ασφάλειας: Ένα μεταλλικό γύρω από το καύσιμο, ένα πολύ χοντρό χαλύβδινο, μέσα στο οποίο βρίσκεται η καρδιά του αντιδραστήρα, και ένα τελικό και πανίσχυρο στοιχείο άμυνας, που είναι ένα πελώριο κιβώτιο από μετόν μεγάλου πάχους που αντέχει σε πελώριες πιέσεις και συγκρατεί το μεγαλύτερο μέρος ραδιοακτινοβολίας σε περίπτωση ατυχήματος. Από αυτά τα τρία φράγματα το Τσερνομπίλ δεν είχε κανένα!

Η οικολογο-αντίδραση, για να καταδικάσει γενικά την πυρηνική ενέργεια, χρησιμοποιεί το παράδειγμα του ατυχήματος στον αμερικάνικο πυρηνικό αντιδραστήρα του Three Miles Island. Όμως εκεί η έκρηξη δεν έβλαψε κανέναν ακριβώς γιατί υπήρχαν τα φράγματα που προαναφέραμε.

Η συνολική πάντως πείρα των 450 πυρηνικών στον κόσμο αποδείχνει, όσο περνάνε τα χρόνια, την ασφάλεια και το σχετικά πιο υγιή -από την καύση του άνθρακα- χαρακτήρα της πυρηνικής ενέργειας.

Όσοι σκέφτονται και θέλουν την υγεία και την ευημερία των λαών πρέπει μόνο να απαιτούν τις ασφαλέστερες συνθήκες παραγωγής της πυρηνικής ενέργειας. Στην προκειμένη περίπτωση ο τόνος πρέπει να είναι στην εξασφάλιση των πληθυσμών από τους αντιδραστήρες ρώσικης κατασκευής. Για τη χώρα μας πρέπει οπωσδήποτε να γίνει κίνημα για τη βελτίωση και έλεγχο του Κοζλοντούι ή, αν αυτό δε γίνεται, να κλείσει. Όμως δεν πρέπει ούτε η χώρα μας ούτε η Ευρώπη να γίνει θύμα των ανατολικοευρωπαϊκών σοσιαλφασιστών, που ζητάνε διαρκώς λεφτά για να μην αφήσουν δήθεν τις μπαγκατέλες τους να σκάσουν και να σκοτώσουν τον κόσμο.

Οι διεφθαρμένες και φασιστικές γραφειοκρατίες μπορούν να δημιουργήσουν πολύ πλούτο για τις χώρες τους, αρκεί να φύγουν από την εξουσία.

Η ΚGB στα FM

Στα τέλη Απρίλη οι ειδήσεις που έφταναν από την Τσετσενία μιλούσαν για τη δολοφονία του νέου προέδρου της χώρας Γιανταμπίγεφ από τους Ρώσους (αργότερα αυτό διαψεύστηκε). Στις 30 Απρίλη, στο δελτίο ειδήσεων των 12.00 το μεσημέρι στο ραδιοφωνικό σταθμό "ΚΛΙΚ FM" ο εκφωνητής κάγγαζε υπέρ της ΚΑ ΓΚΕ ΜΠΕ και σε βάρος των Τσετσένων ηγετών, που τόσο εύκολα εξολοθρεύονται.

Ο μικρός λακές της Ρωσίας σήκωσε το ανάστημά του φτύνοντας τον ηρωικό τσετσένικο λαό. Όταν οι αντιδραστικοί βρίζουν είναι καλό πράγμα: αποδεικνύει το θυμό, το φόβο και τον πανικό τους μπροστά στην ανεξάντλητη δύναμη των λαών.

"Τα μυρμήγκια ήθελαν να τραντάξουν το μεγάλο δέντρο, πόσο γελοία είναι μια τέτοια υπερτίμηση των δυνάμεών τους". Οι Ρώσοι όταν έκαναν την εισβολή στην Τσετσενία είπαν πως θα τελείωναν μέσα σε 24, το πολύ 48 ώρες. Ενάμιση χρόνο τώρα το μεγάλο δέντρο της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας έχει αποκτίσει βαθιές ρίζες στην τσετσένικη γη. Το παγκόσμιο προλεταριάτο, ολόκληρη

η ανθρωπότητα παίρνει μαθήματα από τους Τσετσένους. Αποκτάει πείρα και γνώση για το μελλοντικό κύριο εχθρό του, το σοσιαλμπεριαλισμό. Έτσι κι αλλιώς οι

Μια ειλικρινής φωνή

Γράφει με οξυδέρκεια ο γνωστός συγγραφέας Νίκος Δήμου (Ελευθεροτυπία, 5/5):

«ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ: Φαντάζεστε να είχαν κάνει οι ΗΠΑ στην Κεντρική Αμερική το ένα δέκατο από ό,τι κάνει η Ρωσία στην Τσετσενία; Τι

Τσετσένιοι έχουν κερδίσει μια ξεχωριστή θέση στο μυαλό και στην καρδιά των επαναστατών, όπως είχαν καταχτήσει και το θαυμασμό του Μαρξ στο παρελθόν.

διαδηλώσεις, τι συνθήματα "Αμερικάνοι φονιάδες των λαών", τι πύρινα άρθρα! Και εμείς έχουμε καταπιεί μια ολόκληρη γενοκτονία, για να μη στενοχωρήσουμε τους "αδελφούς" (και αυτούς) Ρώσους...»

Ηρωες με το ζόρι

Οι σοσιαλφασίστες στη Ρωσία μιλάνε αυτές τις μέρες στις τηλεοράσεις για τις 600.000 ουκρανούς εθελοντές που πήγαν να σβήσουν τη φωτιά στο Τσερνομπίλ. Και τους λέει ήρωες. Ανάμεσά τους υπάρχουν στ' αλήθεια πολλοί γενναίοι άνθρωποι, ιδιαίτερα οι εργάτες του εργοστασίου που έτρεξαν πρώτοι.

Όμως η μεγάλη μάζα των 600.000 στρατιωτών που μεταφέρ-

θηκαν στο Τσερνομπίλ για να καθαρίσουν κυρίως το γύρω χώρο από τα ραδιενεργά κατάλοιπα δεν είχαν ιδέα για τον κίνδυνο που διέτρεχαν. Σήμερα εκατοντάδες από αυτούς έχουν πεθάνει και χιλιάδες είναι βαριά άρρωστοι. Τώρα διαμαρτύρονται και ζητάνε αποζημίωση.

Οι 600.000 αυτοί άνθρωποι είναι ένα ακόμα έγκλημα του σοσιαλφασισμού.

